

AVE MARIA

AUGUST, 1934

AVE MARIA

published monthly by

*The Slovene
Franciscan Fathers,*

Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

AVE MARIA

P. O. B. 608,

Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925, at
the post office at Lemont,
Illinois, under the Act of
March 3, 1879. Acceptance
of mailing at the special
rate of postage provided
for in Section 1103, Act
of October 3, 1917, author-
ized on August 29, 1925.

Naročite se na

“AVE MARIA”

*ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.*

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠEGA
LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI SO ZA
ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNIŠTVA. ZA-
TO JE BILA AVE MARIJA USTANOVLJENA, DA
BI V GMOTNEM OZIRU PODPIRALA DIJAKE,
KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI STAN. TVOJA
NAROČNINA JE SEME, KI NAJ NEKOČ OBRODI
SAD V VINOGRADU GOSPODOVEM. KOLIKO JE
DIJAKOV, KI BI RADI ŠTUDIRALI, PA NIMAJO
SREDSTEV. SAMOSTAN V LEMONTU JE
TUDI ŠOLA IN VZGOJEVALIŠČE IDEJALNIM
FANTOM, KI SO SI ZAŽELELI SLUŽBE ALTAR-
JA. SEDAJ RAZUMEŠ. NAŠ LIST UTIRA POT
TEM ŠTUDENTOM.

A V E M A R I A

Avgustova štev. 1934—

Nabožni mesečnik.

—Letnik XXVI.

Beseda o katoliški akciji.

M. Opeka.

PRI vsi izprijenosti, pokvarjenosti in nevernosti sveta je vendarle še na svetu mnogo dobrih, vernih ljudi: kristjanov, katoličanov, ki niso to samo po imenu in po krstni knjigi, marveč tudi po svojem življenju in prepričanju. Vsi ti se morajo zavedati strašnega razkristjevanja človeške družbe, njenega drvenja v prepad. Vsi ti morajo vstati in bodisi kot posamezniki ali kot člani dobrih, verskih, katoliških zvez, društev, ustanov, organizacij prijeti za delo in zastaviti vsak po svoje in kjer kdo more, vse moči, da se povodenj brezverstva in brezboštva zajezi, ustavi, odteče; da se svet zopet pokristjani, zopet prenovi v verskih odrešilnih idejah; da se duhovno kraljestvo Kristusovo in Cerkve zopet naseli in utrdi, vsepovsod, od koder je bilo pregnano; da se razširi tudi tja, kamor še ni seglo; da se po vsem svetu uveljavi božja resnica in postava; da se tako vse človeštvo obrne k Bogu, na pot zveličanja, in zavlada na zemlji mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem. Vsi morajo na to delo! — kliče papež, vsi, kar je vernih otrok Cerkve, dobrih katoličanov, vsi po vsem svetu! Delo za versko preobrazbo zemeljskega obličja (*actio*), delo splošno in vesoljno, kakor je Cerkev splošna, vesoljna (*catholica*)! Glejte, to je *actio catholica*, katoliška akcija.

Katoliška akcija torej ni nikakršno društvo, ali — če hočete — je društvo cele delovne katoliške Cerkve; ni nikakršna politika, kar sveti oče neprestano izrecno poudarja, ali — če hočete — je politika kraljestva Kristusovega, zveličanja človeških duš.

Toda že se tu pojavljajo razna dvomeča vprašanja. Kaj niso za to delo postavljeni duhovniki? Od kdaj pa pritiče taka naloga nam drugim, neduhovnikom, laikom?

Resnica je, da so predvsem duhovniki poklicani, da sv. vero in Cerkev tam, kjer je še ni, zasajajo; tam, kjer je, ohranjujejo, branijo, krepe; tam, kjer je zrahljana, razrvana, mrzla, mrtva, zopet obnavljajo, bude in poživljajo. In duhovniki svojo dolžnost tudi vrše, dandanes še celo veliko delajo in se trudijo. Pomislite misionarje, ki z nedopovedljivimi žrtvami in napori poganom sv. vero oznanjajo. Pa tudi drugi duhovniki — koliko pridigujejo, spovedujejo, poučujejo po šolah, vodijo družbe in bratovščine, skrbe ljudem za dobro berilo, za pošteno, krščansko razvedrilo, odvrčajo od greha in slabih priložnosti, rote, prosijo, mašujejo, molijo za svoje vernike in za vse ljudi. Toda žal, zlasti dandanes duhovniki sami vsega več ne zmorejo. Zato je treba, da duhovnikom priskočijo na pomoč tudi neduhovniki. Treba je, ker je sila. Kadar divja požar in preti uničiti vse, kar more doseči — ali naj takrat gase samo poklicni uniformirani gasilci, člani gasilnega društva, vsi drugi ljudje pa naj mirno gledajo v ogenj, kako neusmiljeno gospodari, se širi dalje in dalje, užiga hišo za hišo, da bo pogorela cela vas? Oj ljudje božji! Tu mora gibati, kdor le more in kolikor in kjer more. Eni pomagajo goniti brizgalno, drugi nosijo vodo, tretji krijejo z mokrimi rjuhami strehe in pobijajo ogorke, leteče na vse strani, četrti izganjajo živino na varno, itd. Vsi se morajo postaviti v reševalno službo, se dati gasilcem na razpolago. Prav tako, če povodenj trga zemljo, udara v hiše, odnaša pohištvo, živino in ljudi — kdo ne bo pomagal, da reši, kar se le rešiti da. V času sile in splošne nevarnosti mora storiti vsak, kar in kolikor more. . . . In zdaj je na svetu sila verske mlačnosti, sila nevere, brezboštva. Zdaj je na svetu ljuta nevarnost, da greh in hudobija

preplavita vse; da požar večnega pogubljenja zajame brez števila duš, ustvarjenih za večno srečo, odrešenih s krvjo Sina božjega . . . O, kaj hočete hujšega! In mi bomo pustili delati in reševati samo duhovnike, samo škofe in mašnike, in bomo dejali, da to ni naša zadeva, da so za to drugi? O, to ne sme biti, to je usodna zmota! Vsi moramo pristopiti kot pomočniki, dati se na razpolago svojim duhovnikom za versko-obnovitveno, versko-ohranitveno, versko-poglobitveno delo!

Nihče naj ne reče, da on ni poklican. Sv. apostol Peter pravi nekje o vernikih, da je vsak izmed njih v nekem pomenu duhovnik. Vi ste izvoljeno ljudstva, — to so njegove besede, — svet narod, kraljevsko duhovništvo. (1 Pet. 2, 9.) In zares! Če je duhovnik, posvečeni mašnik na poseben način vitez, bojevnik božji, v zakramentu svetega mašniškega posvečenja obožčen za duhovni boj zoper oblasti teme — je pa vsak sleherni kristjan, ki je birman, prejel v zakramentu sv. birmе viteški udarec in poklic za v armado vojskujoče se Cerkve. Zaznamenovan z neizbrisnim znamenjem vojščaka Kristusovega ima v posebni milosti Sv. Duha orožje božje za defenzivno in ofenzivno bojevnštvo pod zastavo kralja Kristusa. Zato ni le vsakdo poklican, marveč tudi dolžan sodelovati s katoliško akcijo. Papež uči, da morajo duhovniki smatrati katoliško akcijo kot nekaj, kar nujno spada k njihovemu poklicu, laiki pa kot dolžnost krščanskega življenja. K temu pride še

dolžnost ljubezni do bližnjega, ki jo Kristus tolikokrat ponavlja. Zares, nismo dolžni skrbeti samo za svoje zveličanje, marveč ljubezen do bližnjega zahteva, da skrbimo, kolikor moremo, tudi za zveličanje svojih soljudi. Sv. Pavel tako lepo razlaga, da kristjan ne sme živeti samo zase, marveč mora skrbeti tudi za skupni blagor. Bog je telo tako zložil, pravi, da ni razdora v telesu, ampak da udje enako skrbe drug za drugega. In če en ud trpi, trpe ž njim vsi udje, in če je en ud v časti, se z njim vesele vsi udje. Vi pa ste Kristusovo telo in posamezni udje. (1 Kor. 12, 24-27.)

Za pokrepitev temu, kar sem napisal, še besedo nadškofa in kardinala Faulhaberja o katoliški akciji. Škofjein duhovniki, pravi ta veliki mož, so preobloženi z neposrednim dušnim pastirstvom. S težavo polnijo s svojim glasom cerkveno notranjost. Zunaj pa, po cestah in hišah, pridigujejo sovražniki Cerkve in krščanskega svetovnega nazora na tisoč prižnicah in s tisoč jeziki. Če so sovražniki Cerkve čuječi, njeni prijatelji ne smejo spati. Če sovražniki Cerkve govore, njeni prijatelji ne smejo molčati. Če se sovražniki pripravljajo na boj, prijatelji ne smejo pustiti, da meč duha rjavi. Če toliko soljudi tone v novo poganstvo, se versko izgublja v pesek in moralno pada v močvirje — tedaj morajo vsi, ki nosijo Kristusovo ime, in ne samo duhovniki, postati spoznavavci in vere oznanjevalci. Ni zadosti, da smo ribe v mreži apostolov, biti moramo tudi sami ribiči in apostoli.

V zameno za krono krvavo

M. Elizabeta:

Ne morem do rož, do tistih gorečih,
ki v čaši spi jim prelest;
do poljskih cvetlic, do šipkov kipečih
iz celice poti ni, cest.

In vendar s Srca, ki izmučeno, bolno,
bolesti, trpljenja je polno,
bi bridkobodeči Ti venec odvzela,
na rano venec dehteč bi dela.

Zlata nakopala bi v skritih skalinah,
granatov v naročju gora,
iskala bi biserov v morskih globinah,
nabrala zakladov sveta;
zlata bi v žaru srca natopila,
kraljevo krono za Te bi zvarila,
bi dela, jo sama na Tvojo glavo
v zameno za krono krvavo.

Prepričanje še ni vera.

J. Oblak.

F. A. SHEEHAN popisuje v svoji znani knjigi "Moj novi kapelan", kako je mojster Ormsby po študiju prišel sicer do spoznanja, da je katoliška cerkev prava, a da s tem še ni prišel do vere. Tu navajamo razgovor, ki se je vršil med njim in župnikom Sheehanom: "Moje srce spoznava, da je vaš nauk resničen, moj razum pa ostane neveren kakor prej.

Prekinil je besedo in kadil tako silno, da se mu je poznalo, da je razburjen. Pomislil sem na nehvaležnost, s kakršno mi katoličani smatramo to kot nekaj samoposebi umevnega, da nas je do bri Bog že kot male otroke po sv. krstu sprejel v sv. cerkev ter nam tako dal ono trdno oporo, brez katere je človek na tem svetu podoben trsu, ki ga veter maje.

"Prečastiti," je povzel Ormsby zopet čez nekaj trenutkov, "nisem vas popolnoma razumel.

Tako je tudi z dušnim očesom. Nobena človeška luč, nobena filozofska, dogmatična, polemična ali kakoršnakoli druga luč ne more razsvetliti vaše duše, ako ji manjka očesni živec. Slep ste in slepi ostanete do smrti." Kar sem rekel, ni bilo baš vzpodbujajoče, kljub temu pa se je zdelo, da se je Ormsby mirno oddahnil.

"V tem slučaju, prečastiti, bi bila taka duhovna slepota povsem nezakrivljena nesreča?"

"Nesreča, da. Ali pa in v koliko je poedinec sam tega kriv, o tem mi — to je jasno — ne moremo soditi."

"Za ozdravljenje," je odvrnil, "bi bilo po vašem naziranju treba dejanskega čudeža."

"Da; brez čudeža božjega usmiljenja je ozdravljenje nemogoče. To je tudi vzrok, zakaj moj kaplan v poslednji dobi strelja na nebeško trdnjapolnih otrok. In vi, ako hočete milost, ki vam

Važno naznanilo vsem rojakom — Baragovim častivcem.

5. avgusta, to je prvo nedeljo v prihodnjem mesecu bo v Lemontu velik dan v počast Baragi. Prijazno ste vabljeni, da se od blizu in daleč udeležite tega shoda. Kakor lani, naj ta dan tudi letos pusti najlepše spomine v naših srcih in nanovo poživiti navdušenje za našega apostola.

Zjutraj ob 11. (po Daylight Saving Time) se bo vršila sv. maša, popoldan bo shod na hribu.

Za natančnejše podatke o shodu pazite na poročila v dnevnem časopisju.

Govorili ste nekaj o šestem čutu. Mislim, da tu ne gre za pojme čutov, marveč za dušo, za njeno bitje, za njeno nujnost."

"Objasnim vam, kako to mislim. Ste bili že kdaj v zavodu za slepe ali v bolnici za očesne bolezni?"

"Da, že večkrat."

"Tedaj ste gotovo opazili, da so bolniki, ki imajo oči na videz popolnoma zdrave. In ako jih temeljito preiščemo, ne opazimo na njih ničesar bolnega; šarenica, zenica, vse je v redu; in vendar je revež, ki stoji tam pred vami, slep, brezupno slep. Kje je torej napaka?"

"Mislim, da je očesni živec ohromel," je odgovoril Ormsby.

"Da, povsem pravilno. Napeljite skozi temni kanal šarenice najmočnejšo sončno luč, in ako hočete, luč obločnice, bo kaj videl?"

"Ne."

je zato potrebna, še hitreje in zanesljiveje prikljucati na sebe, vam hočem izdati sredstvo: poiščite najrevnejšo in od teže svojih boleti najbolj potrto dušo v moji župinji. — Vaša nevesta vam lahko da skoro popoln seznam takih trpečih duš — in prosite jo, naj moli in prosi za vas ljubega Boga. Ne bodete potem dolgo čakali na čudež in samega sebe boste začudeno yprašali: Kako je bilo to mogoče, da sem bil tako slep!"

Prisrčna vam hvala, prečastiti! Prikazali ste mi stvar v docela novi luči. Razmišljal bom o vašem nasvetu. Ali ga bom tudi izvršil, vam danes še ne morem določno obljubiti. Za enkrat se vam še ponovno iskreno zahvalim. Škoda, da sem obisk vedno in vedno odlašal.

Ormsby je storil, kakor mu je župnik svetoval; prosil je bolnice, da bi zanj molila, pri Bogu prosila in svoje bolečine zanj darovala. Ni bilo dolgo in Ormsby je prejel milost prave vere in je postal srečen katoličan.

Božje hrepenenje po človekn.

Dr. K.

BOG je neskončno velik in neskončno bogat. In v svoji velikosti, v svojem bogastvu je on neskončno srečen. Mi si niti predstavljati ne moremo, kako srečen je Bog. Nimamo primere za to v človeškem življenju. Bili smo nekoč srečni otroci, ko smo sedeli pri nogah stare matere, babice, poslušali njene pripovedke in pravljice. Tih smehljalj je šel skozi naše duše, ko je nam pripovedovala o palčkih, bali smo se ko je nam pripovedovala o strahovih . . . Bilo je to naše prvo hrepenenje po vednosti. Prišel je čas, ko smo sedeli pri knjigah v šoli, razveseljevali smo se, ko smo razne stvari brali. Veselje je drlo v našo dušo, ki je bila še tako mlada . . . Veselje, sreča je drla v našega duha, obzorje se je bolj in bolj pred nami razširjalo. Nekaka blaženost, sreča prešinja učenjaka, ki je našel kako novo resnico, ki je iznašel kaj novega. Radost je prešinjala srce moža, ki je prvič razvil zastavo na polu, radost je prešinjala srce njega, ki je prvi preletel ocean, ki se je prvi kot orel dvignil v zračne višine. Radost preveva srce umetnika, ki je vstvaril kak nov umotvor. Toda vse to ni nič, je goli nič v primeri z radostjo, ki preveva božje bitje, ki pozna vso resnico, ki gre s prazno roko v nič in dvigne svetovja . . . O, kako žare spomini iz mojih mladih let, če mislim na nje! In vendar je v nebesih večni božič, božično veselje, božični čar brez konca . . .

Bog je neskončno velik in neskončno bogat. In v svoji velikosti in svojem bogastvu je neskončno srečen. In ta Bog je hotel, da bi bila tudi druga bitja deležna njegove sreče. Vstvaril je nebo in zemljo, na zemlji je vstvaril človeka. Človek pa ni bil hvaležen Bogu, da ga je vstvaril. Prekrižal je božje načrte, kolikor je to kot človek mogel storiti. In bilo bi le pravično, da bi bil prepustil Bog človeka njegovi usodi. In ta usoda bi bila morala biti: Umri in izgini!

Toda Bog je hrepenel po človeku, ki ga je vstvaril. Rad bi rekel, da ima Bog nekako domotožje po nas. Hoče nas dvigniti k sebi iz bede, v kateri smo, dvigniti iz praha, v katerega smo se pogreznili. Bog je obljubil v raju človeku Odrešenika, in ta Odrešenik se je včlovečil, da bi nam, ki smo padli, prinesel odrešenje.

Premislimo prav, kaj se to pravi. Bogu ni bilo potreba, da se včloveči, da spozna našo bedo. On je vsevedoč in pozna naše potrebe, našo revščino. Toda postal je človek, da nosi našo bedo z nami, da je nam lahko rekel: "Glej, vse, kar trpiš in nosiš ti, bom trpel in nosil tudi jaz. Imej zaupanje do mene — poznam tvojo bedo iz lastne

skušnje in ti hočem pomagati, hočem te ozdraviti, tvoj Odrešenik hočem biti." In kje je kak človeški križ, da bi ga Bog ne poznal? Smo revni? — Tudi on je bil reven. Imamo li skušnjave? — Tudi on je bil skušan. Smo li zapuščeni? — Tudi on je bil zapuščen. Nas li krivo sodijo, obtožujejo? — Tudi on je bil tožen — in obsojen. Moramo nositi svoj križ? — Tudi on ga je nosil. Nas li ljudje križajo? — Tudi on je bil križan. Smo li zapuščeni? — Tudi on je bil zapuščen, med dvema razbojnikoma je umrl! Ne, ni človeškega križa, da bi ga ne bil vzel na se in ga nosil, da bi nas rešil naših lastnih križev.

Rešil križev in dvignil v višave! Peljal po poti k novemu raju, ki je za oblaki, ki žare v večerni zarji. Navzgor moramo iti, bol in greh nas ne smeta vleči navzdol. Bol in greh vlečeta v globino.

Bol, pravim. Tlači duha, ki se hoče dvigati. Jemlje pogum. Krade zaupanje v Boga. Napravlja nas slabiče, kakor je slabo krhko drevo, ki ga podere prvi vihar.

Greh, pravim, nas vleče v globino. Greh še bolj ko bol. Greh žre vse, kar je blagega, plemenitega, čistega, vzvišenega v človeku, vse postane gnilo, kakor postane gnilo žlahtno jabolko. Greh napravi iz čiste ljubezni nečisto, pokvari plemenitost človeškega srca. Greh napravi iz veselja nad pravičnim in pošteno pridobljenim blagom lakomnost. Greh se vkrade v vse, kar je v človeku velikega in napravi človeka majhnega.

In boli in greha nas hoče osvoboditi Odrešenik, hoče nas dvigniti, potegniti v idealne višine! K svoji idealni višini. Tako je bil močan v boli, čist, nesebičen — in tako hoče imeti nas.

Trka na našo dušo in kliče: "Pojdi z menoj v višine!" Marsikdo sliši ta glas in gre za njim. Vsakovrstne izgovore pa imajo ljudje, da se izognejo božjemu vabilu.

"Prišel bom pozneje", pravi prvi. "Sem še tako mlad; hočem najprej življenje uživati — potem bom pa prišel." — Toda vedite: Bog noče pepela, Bog hoče goreči ogenj vašega srca. On noče kisa duše, ki je vsled studa nad grehom tako rekoč okisela, on hoče vaše duše čisto zlato vino. Noče človeških podrtij, hoče človeka v njegovi moči. Z malenkostmi on ni zadovoljen.

Drugi pravi: "Kak pomen pa ima, da bi šel k Odrešeniku? Življenja mi ne bo olajšal. Križa ne bo vzel raz moja ramena." — O pač, olajšal ti bo življenje, če tudi ne bo vzel križa raz tvoja ramena, dal ti bo pa druge misli in ti bo dal pla-

čilo. "Ti neseš tvoj križ za menoj," tako govori, "in kamor grem jaz, tam je raj."

Tretji pravi: "Gospod in Odrešenik, tvoji ideali so za me previsoki — ne bom jih mogel doseči. Ostal bom rajše v globini, kjer sem. Rajše bom šel v mlako, ki me tako vabi." — Ne, Gospodovi ideali niso previsoki. On ne zahteva takoj pri nastopu, da zmoremo vse, on zahteva od nas edinole resno voljo. Noče drugega, kakor da ta, ki je padel, ne obleži na cesti, marveč da vstane, da zopet vstane, kolikorkrat pade. In če pade stokrat na dan, mora stokrat zopet vstati, če hoče priti k svojemu Odrešeniku.

Kdo pa noče k Njemu? — Pravzaprav samo

ta, ki svojega Odrešenika ne pozna. Kdor si dela napačno podobo o njem in govori sam pri sebi: "K tebi ne maram!" So taki ljudje, ki imajo Jezusa za preresnega, prestrogega, zato ne sledijo njegovemu glasu. Toda tak Odrešenik sveta ni bil.

Hoče nas storiti vesele, čiste, odpreti nam hoče lepši, krasnejši raj, kakor je bil zemski vrt Eden. Kot brat stoji pred nami, razprostira svoje roke in nas kliče: "Pojdi domu, pojdi!"

Kdo pa ne ljubi svoje domačije, svoje domovine? Kdo ne bi šel rad v svojo domovino? Dobro — potujmo v domovino brez strahu in stanovitno!

Greh je največje zlo.

Cesar Arkadi je gojil smrtno sovraštvo zoper slavnega carigradskega škofa, sv. Janeza Zlatousta. Nekoč je v navzočnosti svojih dvorjanov rekel: "O da bi se mogel zmaščevati nad tem škofom!" Pet dvorjanov je izrazilo svoje mnenje, kako ga lahko kaznuje. Prvi je rekel: "Vaše veličanstvo, pošljite ga v pregnanstvo v najoddaljenejši konec države, da ga vaše oči nikoli več ne vidijo." Drugi je rekel: "Najbolje bi bilo, da mu zaplenite vse imetje." Tretji je menil: "Vrzite ga v ječo in denite v okove." Četrti je svetoval: "Cesar je gospoda življenja in smrti; naj pade njegova glava." Peti pa je odkimaval z gla-

vo ter rekel: "Z nobenim izmed nasvetovanih sredstev Vaše Veličanstvo ne more Janeza kaznovati. Ako ga pošljete v pregnanstvo, bo rad šel, ker veruje v Boga, povsod pričujočega. Ako mu vzamete imetje, ne bo imel od tega škode on, marveč, oškodovani bodo siromaki; ako ga vržete v ječo, bo poljubljal vezi in okove in hvalil bo Boga, da more zanj trpeti. In končno, če ga obsodite na smrt, mu s tem odpirate vrata nebes. Veličanstvo, ako se hočete nad njim maščevati, najdite sredstvo, ki ga bo prisililo, da bo z grehom žalil Boga. Resnica je namreč, da se on na tem svetu ne boji nobene druge stvari kakor edino greha."

Vi ste izvoljen rod.

Zgolj telesna, brezdelna pričujočnost pri sveti maši in pridigi bi bila malo vredna. Brezdelno postajanje pri božjih službah bi bilo zgolj preizkušnja potrpežljivosti. To je nedostojno za mislečega človeka.

Katoliško bogoslužje hoče dati kristjanu mnogo več. Globoko je zasidrana v srcu katoličana zavest one vzvišenosti, one naloge, ki jo slavi apostolski prvak z besedami: Vi kristjani "ste kraljevo duhovstvo, vi ste izvoljen rod, svet narod." (I. Petr., 2, 9.) Duhovski je torej vaš stan. Kdor ima tako čast, tak namen in tako nalogo, ta hoče biti aktivno, dejavno udeležen pri službi božji. In vprav ta dejavna udeležba pri službi božji napravlja nedeljo posebno privlačno.

Glej: duhovnik moli pri oltarju in vsa krščanska občina moli obenem z njim, vsak s svojim

glasom, vsak s svojimi lastnimi čustvi in potrebami. — Duhovnikova Gloria in Prefacija se dviga proti nebu, spremlja jo hvala božja iz ust cele krščanske občine. Najlepše se kaže soudeležba in sodelovanje vernikov pri glavnih delih svete maše. Pri darovanju polaga sleherni v molitvi hkrati z duhovnikom tudi vse svoje daritve in žrtve na pateno; pri povzdigovanju zajema vsak posamezni iz studenca milosti, ki izvira na Golgoti. Pri svetem obhajilu imajo biti vsi deležni darov presvete daritve.

Takole opisuje sv. Justin, mučenec iz drugega stoletja po Kristusu katoliško službo božjo: "V nedeljo se zbirajo vsi meščani in deželani na enem kraju. Po predhodnih molitvah se daruje kruh in vino z vodo in posvečeni daritveni darovi se delijo vsem pričujočim; in vsi gredo k svetemu obhajilu." (Justinus, Prva apologija, pogl. 67.)

Blagor usmiljenim.

J. O.

ELA ljubezni! Sedmero telesnih in sedmero duhovnih del usmiljenja, izvajanih v praksi, v življenju!

Sv. Martin se odpove polovici svojega plašča, da pokrije nagoto na pol zmrznjenega berača, — sin bogatega Petra Bernardoneja obiskuje gobave, umiva in obvezuje njihove gnojne smrdljive rane, — ubogi dninar, ki tolče kamenje na cesti, vidi poleg sebe še večjega siromaka in gre ter deli z njim svoje skromno kosilce in se rajši sam ne naje do sitega, — sv. župnik Vianney iz Arsa si pritrjuje pri spanju — spi samo po dve uri — da pridobi čim več časa za dela ljubezni, — duhovniki delajo neutrudno na pridižnici in spovednici, — tisočere molitve se dvigajo proti nebesom za strelovođe božjih kazni, — ti imaš ljubeznipolne misli in iz vsega tvojega bitja odseva dobrota in dobrohotnost, — izpregovoriš prijazno besedo in razveseliš s tem ožaloščenega, sam postajaš dobrotljiv

Sv. Katarini Sienski so naznanili, da leži zunaj v bolnici gobava žena, kateri nihče noče streči. Svetnica se mahoma napoti tja ter se ponudi bolni ženi, da ji hoče streči. In potem prihaja po dvakrat na dan v bolnico in z največjo ljubeznivostjo izkazuje bolni vse mogoče usluge in dela ljubezni.

Toda pomislite! Bolni ženi je bila hvaležnost neznan pojem! Še celo zmerjala, psovala

Hudo ranjenega so prepeljali nemškega častnika v francoski lazaret usmiljenih sester.

“Podlegli boste svojim ranam,” mu je odkrito rekel zdravnik, “napravite svojo poslednjo voljo!”

Z izbuljenimi očmi je zrl bolnik pred se.

“Ali smem poklicati duhovnika?” ga je vprašala usmiljena sestra, Nemka. “Sem sicer katolik, a spovedal se ne bom,” je odsekal smrtno ranjeni častnik.

“Bom pa molila za vas dotlej, da boste spremenili svoje mišljenje,” je vljudno odvrnila sestra.

“O, potem se boste z molitvijo preveč utrudili.”

“Nikakor ne, me se ne utrudimo tako lahko... Že šestnajst let molim za spreobrnjenje nekega drugega nesrečneža in moje sestre me pri tem podpirajo.”

človek, ki rad priskoči bližnjemu na pomoč, postaneš zvest vazal Kralja ljubezni!

Pred nekaj leti je ostrmel visoki, imenitni, razkošni svet newyorški. Sloveča igralka Miss Raven je izginila brez sledu! Ameriška fantazija si je izmišljala vse mogoče in nemogoče stvari, da bi razjasnila ta dogodek. Končno se je gledališka zvezda našla. Kje? V samostanu “Malih sester ubogih” v Ohio, kjer je pod imenom “sestra Uršula” stregla bolnim črncem. Skušali so jo iznova pridobiti za gledališče.

A Miss Raven ne misli več zapustiti del ljubezni. Pri bolnikih se čuti dokaj srečnejšo nego prej v dobi viharnih uspehov na gledališki pozornici. Kralj ljubezni si jo je podjarmil. Miss Raven izvaja zdaj — vsa srečna — krščansko ljubezen do bližnjega v praksi.

Svet jo je nazival grofico M. Danes deluje kot sestra J. v sobanah največje bolnice v Berlinu. Kralj ljubezni se je je polastil.

je Katarino in jo zaničevala.

In Katarina? Je mar prepustila nehvaležno žensko njeni žalostni usodi? Ne, nikakor ne! Še bolj zvesto in ljubeznivo ji je stregla, dokler ji ni končno v naročju umrla. Potem je umila mrtvo in jo na svojem hrbtu nesla h grobu.

Junakinja ljubezni, izvežbana v šoli Kristusovi, v šoli Kralja ljubezni.

“Šestnajst let? Potemtakem vam je ta človek zelo blizu!”

“Ne, niti poznam ga ne. Pač pa je edini sin grofice, pri kateri služi moja mama že veliko let.”

“Ali se vaša mati ne imenuje Beata?”

“Da, tako je! In vi ste nemara mladi gospod grof?”

Trepetajoč po vsem telesu je častnik priznal, da je. In je še pristavil: “Ko me je mati ob ločitvi še enkrat opominjala h krščanskemu življenju, sem se skoro glasno smejal. A zdaj, zdaj bi se razjokal kakor otrok.”

Čez nekaj dni je prosil za duhovnika; skesano se je spovedal in zgledno prejel Telo Gospodovo. Nekaj ur nato je umrl. —

Usmiljena ljubezen mu je odprla nebesa. Molitev za spreobrnjenje grešnikov je eno največjih del ljubezni.

Mater ubogih so jo imenovali v vasi. Sprva le nekateri, a pozneje so ji mnogi dajali ta častni priimek. Kdorkoli je prišel k materi ubogih, je odhajal od nje obdarovan; še bolj nego dar ga je potolažil njen ljubeznivi pogled in dobrotna beseda, ki jo je dajala na pot.

Uboge, ki so se svoje revščine sramovali, je poiskala ali sama ali pa je pošiljala k njim svoje otroke z darovi ljubezni.

Niso prihajali k nji samo ubožci, prihajali so tudi drugi vseh vrst in strok, stiskani in obteženi in tolažbe potrebni.

A tudi sama je morala iti skozi bridko šolo trpljenja. Nikdar ni imela na rožah postlano. Priesvojila si je nežni čut in umevanje za tuja bolest, da je znala čudovito ljubeznivo tolažiti. Marsikdo, ki je prišel k nji jokaje, je odhajal od nje potolažen, okrepčan, pomirjen, notranje srečen. "Volja božja!" to je bil njen glavni, čudoviti razlog tolažbe.

Pred nekaterimi leti je mati ubogih umrla. Svet je jokal za njo, siromaki so bili neutolažljivi, — a v daljavi je odmevala veselost. "Blagor usmiljenim!"

Čistost! Nedolžnost! Ideal, vzor vseh nežno, rahločutečih ljudi, tudi ideal oskrunjenih svetišč v njih najsrečnejših urah! Čistost v ožjem pomenu je čednost, čistost v širšem pomenu je brezgrešnost sploh.

Kristus, Kralj čistosti, sovraži greh. Vsi, ki so iz njegove kraljevske družine, dele z njim

to sovraštvo. Boje se greha bolj ko smrti in vohajajo se proti grehu dan zadnem.

Dva stara pohotneža se približata čednostni Suzani. "Ali nama storiš po volji ali pa te javno obdolživa prešuštva. Odgovorila jima je pogumno in odločno: "Rajši vama padem brez greha v roke kot da bi se pregrešila pred obličjem Gospodovim."

Ob nogah kraljice Blanke se je igral njen sinček Ludvik. Iz oči in obraza je odsevala otroku lilija nedolžnosti. A zunaj, zunaj preži toliko nevarnosti za nedolžno dušo doraščajočega dečka, mladeniča, bodočega kralja.

Na to je mislila skrbna kraljica Blanka in njeno srce je objemala tesnoba, bojazen. Ali naj njen sin le samo enkrat žali Boga s smrtnim grehom? Ne, rajši naj leži v cvetu let, a nedolžen, mrtev pri njenih nogah kot da ga kdaj doleti ta

nesreča.

Poklicala je dečka, privila ga je na svoje materinsko srce in mu z odločnimi besedami, kakor zna samo mati, rekla, kako rada ga ima, a da bi ga vendar rajši videla mrtvega nego z dušo s smrtnim grehom omadeževano.

In v duši nadarjenega dečka je jela vzhajati predstava o hudobiji greha in svetamati je stalno krepila to predstavo: "Sinko, rajši umreti nego smrtno grešiti."

"Zanikrni" kralj.

NEČUVENO! Če je kralj sam malomaren, kako more potem zahtevati, da bi podložniki izpolnjevali svoje dolžnosti! In o francoskem kralju Ludviku — cerkev ga imenuje svetega — se je govorilo, da zanemarija svoje kraljevske dolžnosti.

Kdo je to govoril?

Gospodje in dame pri kraljevem dvoru, torej ljudje, ki so "dobro" vedeli. Že zjutraj, ko se drugi ljudje z veseljem podajajo na delo, se je začejala kraljeva malomarnost.

In veste, kaj je delal zanikarni kralj Ludvik? Čujte: on je hodil sleherni dan k sv. maši. Da,

včasih, mu ni bila zadosti ena, ostal je še pri drugi in tretji sv. maši.

"Kaka brezvestnost!" so si šepetali "goreči" dvorjani. Koliko časa zapravi, koliko bi lahko medtem opravil za blagor države! — "Bi mu ne mogel ta ali oni povedati, da daje s svojim vedenjem pohujšanje?" In ker se povsod najdejo ljudje, ki radi natolcujejo, je kralj hitro zvedel, s čim daje pohujšanje.

Kralj se je samo prijazno nasmehnil. Kake skrbi imajo gospodje zame! Ako bi z veseljačenjem, razuzdanostjo, lovom ali na kak drug način

zapravi dvakrat toliko časa, bi me izvestno niti z besedico ne pokarali.

In naslednji dan je ostal zopet tudi pri drugi

sv. maši. — Zakaj? Kralj Ludvik sveti je vedel, kaj je sv. maša in kako velika je njena cena.

Oče je bil s sinom na Marijini božji poti. Dolgo in iskreno je molil oče pred milostno podob' v Marijinem svetišču. Sinu je bilo že skoraj predolgo. Ko sta se vračala domov, je vprašal sin očeta: "Oče, tako lepo in goreče ste molili: ali ste bili uslišani?"

"Tega ti še sedaj ne morem povedati."

Odgovor je vzbudil v sinu radovednost. Čez nekaj tednov je prišel pred očeta z istim vprašanjem, in potem še in še. Vselej je dobil isti odgovor: "Tega ti sedaj še ne morem povedati."

Preteklo je veliko let. Oče je ležal na smrtni postelji. Poklical je sina k sebi ter mu rekel: "Danes boš zvedel, zakaj sem takrat na božji poti

molil. Prosil sem Mater božjo, da bi mi pomagala, ohraniti čistost duše tako, da bi do smrti nikdar ne storil nobenega smrtnega greha. Moja molitev je bila uslišana."

Ganjen je poslušal sin besede umirajočega očeta; in tudi iz njegovega srca se je dvigala k Bogu molitev za milost, da bi bil vse dni življenja obvarovan smrtnega greha, da bi mu ostala duša čista, lepa, neomadeževana.

Za mnoge milosti molimo in prosimo. Moli mo pa še posebno, za eno, kar je najpotrebnejše: "Čisto srce vstvari v meni, o Bog, in pravega duha obnovi v mojem osrčju."

Pogodba za pol leta.

Alban Stolz pripoveduje: Premožen krščanski trgovec je prišel neke nedelje k čevljarju. Čevljar je pridno delal, kakor bi bil delavni dan. "Zakaj delate v nedeljo?" "Siromak sem, ves reven in ubog, številno družino imam, moram delati tudi v nedeljo, da imamo kaj jesti." Prav zato ste ubogi, ker v nedeljo delate. Manjka vam božji blagoslov. Veste kaj? Napraviva pogodbo: Pol leta ne boste v nedeljo delal in kar boste v tem času izgubili na zaslužku, vam bom povrnil."

Mojster se je strinjal. — Čez pol leta je prišel trgovec in vprašal: "Koliko vam dolgujem?" — "Nič, prosim, ker sem zaslužil več ko prej. Zdaj sem šele spoznal, kakšen blagoslov prinaša posvečevanje nedelje."

"Nedeljski počitek je zakladnica človeštva." (Grof Shaftesbury.) Holandci, Angleži in Amerikanci, ki se v njih deželah nedeljski počitek najnatančneje izvaja, spadajo gospodarsko med najbolj napredne narode sveta.

Javno mnenje.

(Nekaj pisem. — Priobčil Marin Miha.)

I.

Cenjena gospa!

Jutri moram pred sodiščem braniti znanega morilca. To je prvi slučaj v moji odvetniški praksi, in reči moram, da sem se že dolgo veselil na ta dan; zato ker mladi morilec si je osvojil v tem času, kar takorekoč službeno z njim občujem, vse moje srce. Upam, da bo navdušenje in resno sočutje vodilo mojo besedo in prodrlo tudi sodnikom do src. . . . Pred par dnevi sem Vam bil poslal vstopnico k tej svoji, rekel bi: premijeri. Danes pa Vam pišem in Vas prosim, da nikar ne pridite k razpravi. Po tem, kar je včeraj prišlo med nama, se bojim, da bi se zmedel v svojem govoru, ako bi Vas slučajno zagledal med poslušajočim občinstvom; ali pa bi mi to vsaj zelo otežkočilo jasnost in logičnost v podajanju dokazov.

Moram Vam zaupati, da sem od včeraj dalje čudno zmeden v duši, kar se tiče najinih medsebojnih odnosov. Rad bi mislil na kaj drugega, a zoper mojo moč in voljo so

mi misli vedno v Vaši bližini. Hodim okrog v neki čudni omotici, sanjarim pri polni zavesti, a najhujše je, ko ne vem, ali naj se počutim na vso moč nesrečnega, ali pa nad vso mero — srečnega. . . . To zadnje pač menda ne bo! Ali pa morebiti vendarle?! Prosim velecenjena, pomagajte mi do jasnosti. Da Vam bo to lažje, naj Vam nakratko očrtam položaj.

Pred par tedni je bilo, ko ste mi povedali nekaj stvari iz Vašega življenja in mi morebiti proti lastni volji dali priliko, da sem globlje pogledal v Vašo dušo. Pri tem sem videl, da Vi, lepa, občudovana in zavidana gospa vendarle niste srečna. . . . Od tistega hipa dalje se je moje srce nagnilo k Vam. Od tedaj dalje veste, da Vas ljubim, čeprav dosedaj še ni bilo prilike, da bi Vam bil mogel to povedati. Upal sem in prepričan sem bil, da ste tudi Vi, meni naklonjena. Če kedaj v življenju: sedaj sem bil prepričan, da je res na svetu občestno sorodnih duš, ki se razumejo med

seboj tudi brez besed in zunanjih znakov. Nek dušni fluidum naju je vezal, čeprav sva bila telesno vsaksebi. Med številno množico, kjer ste bila Vi poleg, mi je bilo, ko da si preko vseh glav podajava roki . . . Dobro vem, da ste tudi Vi zavedala, da sem jaz le zavoljo Vas kje poleg, pa četudi ves večer nisva izpregovorila med seboj niti ene besede. Da, celo ljubše mi je bilo, da v družbi nisva govorila; ker bal sem se, da bi gorka beseda ali nepremišljena gesta nepoklicanim izdala najino sladko tajnost. In še nečesa sem se bal: da ne bi me navzočnost nekoga, ki ima po javnem pravu do Vas največ pravic, zbudila k očitnemu odporu. Mislim namreč Vašega soproga. Da, velecenjena! Ah, v kakšnih in čigavih rokah Vas moram gledati! Prosim, ne zamerite mi zavoljo moje drznosti, da se dotikam tako intimnih strani Vašega življenja; mislim, namreč, da tu več pomaga odkrita beseda, nego zakrivanje rane, ki pod obvezo peče in skeli . . . Prav tako kakor Vi, ali pa še huje, občutim jaz tisto nesoglasje in notranjo razdalje, ki je med Vami in med tistimi, ki ste po običajno veljavnem pravu nanj navezana.

Kaj naj Vam rečem. Moj sklep je že zdavnaj dogorel v to smer, da Vas o priliki takorekoč iztrgam iz Vaše molččnosti in tihega mučeništva in Vas prisilim, da vsaj govorite in si v prijateljskem odkritju olajšate notranjo bol. Do včeraj ni bilo prilike, da bi bil mogel govoriti o tem. Včeraj pa, ko sem bil pri Vas na obisku, ste bili sami in sem porabil priliko in izpregovoril. Kako čudno je to bilo. Do tedaj sem imel občutek, da bi Vam lahko govoril kar naprej brez prestanka in bi mi nikdar ne pošla beseda, ko bi Vam nakladal, kaj vse čutim za Vas, kot Vaš edini prijatelj na tem svetu, ki Vas razume . . . Včeraj pa sem sedel v zadregi pred Vami in nisem vedel, kako bi začel. Gledal sem po stenah naokrog, odkoder so se mi režale slike, ko da me zasmehujejo zavoljo moje okornosti. Vzel sem v roke knjigo, ki je ležala na mizi in takoj zapazil tiskovno

napako v njej. Potem sem se spravil nad obežilnik na mizu, ki je predstavljal leva s povzdignjeno glavo. Nič drugega mi ni prišlo na misel ko to: ali je levova glava s celoma del telesa, ali je le umetno privita na trup. Nisem odnehal odvijati — tako dolgo, da mi je obležala odvita med prsti . . . prej, da sem zavrtil glavo in videl, da se umetno odvija. Seveda me je potem obšel sram, ko sem videl, kaj sem nerodnež napravil. Prava beseda mi ni hotela iz ust. Naposled ste dvignili pogled in me molče vprašali, kaj pravzaprav hočem . . . Šele na to sem se zdrznil in Vas prosil, da mi odgovorite na neko vprašanje naravnost: da ali ne. Vprašal sem Vas, če me ljubite. Vi ste dvignili glavo vnovič in dobro sem zapazil, da so bile Vaše oči zalite s solzami. Odgovorili pa niste niti z da niti z ne. Čudno ginjen in presenečen sem bil. Razumel sem, da je čas da vstanem in se poslovim. To sem tudi storil, okorno in nerodno kot šolarček, ki je pred katedrom svojo nalogo izvršil nad vse slabo. —

Zdaj pa, cenjena, premišlujem, kaj pomeni Vaš molk. Ali naj si ga razlagam zase ugodno, po prislovcu, da kdor molči, pritrjuje? Ali pa naj si mislim, da je bil ne — odgovor že odgovor v smislu mojega poraza? Kot nerešena uganke stojite, velecenjena, pred mojo dušo od včeraj dalje in vse moje misli se osredujejo ob vprašanju, kje najdem ključ do te uganke. Ta ključ je sedaj še v Vaših rokah. Toda, draga moja, če imate smisel za neznosno bol, ki leži baš v tem, da si nisem svest, ali naj se imam za najbolj srečnega človeka na svetu, ali pa za najbolj nesrečno bitje, kar jih je pod solncem — z ozirom na ta moj razdvojeni položaj mislim da imam pravico, da zahtevam od Vas, da se pisмено izrazite in to popolnoma jasno. S tem me boste rešili muke, v katero — tako mislim — nisem zašel samo po svoji lasni krivdi. Torej: vsaj besedo svojemu nekdanjemu znancu:

S. M.

II.

Dragi prijatelj!

Ko boste imeli to pismo v rokah, bo Vaš ugledni morilec že oproščen. Ali pa obsojen? Kdo ve? Vsekako vsebina pisma in moj odgovor ne bosta mogla vplivati kakorkoli na njegovo usodo.

Torej: moj odgovor zahtevate. Najprej naj Vam povem, da ste mi leva na mizi res temeljito pokvarili; ker glava se mu sedaj noče več držati trupa; kaj pa je trup brez glave, sami veste; zato mi boste pritrčili, da sem prav stola, da sem ga vrgla med smeti . . . No, pa to ni velika škoda. Večja škoda je, da se je najin pogovor, ki se je bil razvil v zelo zajemljiv zaplet, razpletel tako — bi rekla — brez poante.

Kratko in jasno naj Vam napišem to, kar so tedaj zamolčala moja usta? Da, dragi prijatelj, ko bi znala pesniti, bi Vam kar v verzih podala na papirju niz občutkov, ki so se v tistem trenutku razvrstili pred mojim dušnim gledanjem. Ker pa nisem pesnica, Vam moram čisto prozajično povedati, da ste uganili, da nisem srečna v zakonu. Kdo je več kriv: ali tisti, ki so hladno preračunali, da naj se ta zakni sem ta račun odobrila in ga podpirala: o tem tukaj ne kon sklene, čeprav izostane nagnjenje srce; ali pa jaz sama, maram razpravljati. Le to moram priznati, da mi je vsak čas bilo jasno, da so dolžnosti, ki sem jih s svojim korakom prevzela res obvezne, in da sedaj nimam pravice, da bi gotove vezi vrgla od sebe, ne glede na to, ali jih tisti, ki sem

se mu obvezala, tudi drži ali ne. Beseda dana, vez velja — tako smo se učili včasih.

Vi ste križali mojo življensko pot. Slutila sem v Vas človeka, ki ima sočutje; zato sem morebiti nehoti dopustila, da ste mi pogledali v dušo globokeje ko kdo drugi in uganili skriti boj. Priznati moram, da mi je srce hrepenelo tudi po tolaživni besedi, ki bi mi prišla iz prijateljskih ust. In takega prijatelja, sem mislila, mi je osoda naklonila v Vaši osebi. Poudarjam: prijatelja! Ker nekje iz ozadja mi je strašilo v duši neko mesto iz neke knjige, kjer pisatelj govori o tem, da so prava prijateljstva med dvema mladima osebama različnih spolov vsaj trajno nemogoča; ker se prej ali slej razkrije, da je sočutje bilo spolno . . . Če bi se v najinem primeru to izkazalo — sem čutila naprej — bo v tistem hipu z nama konec . . . In kako hitro je ta konec prišel! Ali sedaj razumete moje solzne oči? Srce, nevedno in nepremišljeno, si začrta pota, življenje pa ima svoja pota in smehljaje gre preko sladkih teorij, kot bi hotelo reči: Nisi verjela izkušnji drugih, sedaj sama izkušaj.

Mislim, da je po tem takim stvar jasna, in da ni treba še dostavljati, kaj je moja in Vaša dolžnost. Če sem Vam kakorkoli dala povod, da so Vaše misli šle preko mej, mi ne zamerite in mi verjemite, da to ni bila kaka preračunjena zanjka od moje strani. Smatrajte te moje besede kot odkritosrčnost in spoštovanje.

A. R.

III.

povedati, kako me je to dejstvo potrl! Na vrh vsega pa še Vaše pismo!

Torej: Vaše pismo, Vaš odgovor! V uvodu se šalite a jaz vidim, kako Vam v ozadju vendarle solza blesti. In to me dela še bolj otožnega. Misli se mi vrtijo v kolobarju,

Velecenjena!

Za uvod novico o mojem morilcu. Pomislite: moj morilec, čigar osoda me je bila v teku občevanja z njim docela prevzela, moj klient je obsojen na težko robijo . . . In to je moj prvi slučaj v samostojni praksi! Ne morem Vam

Iščem izhoda, a ga ne najdem. Pravzaprav: sam zase imam izhod, a kako ga Vam pokazati, ki ste se zakopala za obzidje starih predsodkov. Javno mnenje je, da je zakon nekaj nedotakljivega. Na to labilno mišljenje, ki se je nekoč porodilo v človeški družbi in se potem kot dedščina podedovalo od roda do roda, postavljate Vi svoje življenje in ga po njem urejate! Kaj pa ljubezen? Tista resnična, ki se porodi iz notranjosti kot orkan in ne vpraša ne na desno ne na levo za kako dovoljenje (zato ker je samo sebi kompetentno): ali Vam je taka ljubezen brez dokazilne moči? Vi zidate na neke vrste mnenje, ki je muhasto in spremenljivo kot je spremenljivo in nestalno vreme zunaj v naravi. Danes ljudje sodijo tako, čez sto let bodo prvva narobe in v tem kraju tako, v drugem drugače; ta Vam dokazuje ves navdušen svojo tezo, drugi isto tezo še z večjim navdušenjem pobija . . . Svarim Vas, draga prijateljica, da postu-

lat, ki se Vam zelo logičen zdi, zelo nelogično poseže v razvoj najine sreče . . . Zaupam Vaši uvidevnosti, da boste stvar še enkrat dobro premislila; zato Vašega pisma ne smatram kot zadnje; zlasti ker se niste izrazila o tem, ali me ljubite ali ne. Zato se kakor potapljaljajoči oprijemam rešilne bilke in pričakujem odgovora, ki pa naj bo, prosim, precizen in naravnost.

Še enkrat: javnemu ljudskemu mnenju se ne podredim in ga ne pripoznam kot pravec svojemu ravnanju. Kaj je javno mnenje? Svota mnenj posameznih ljudi! In kje ima kak posameznik pravico, da bi ošabno sedal za sodniško mizo in sodil o osebnosti in njenih nedotakljivih pravicah? Moja želja je, da se tudi Vi k mojemu mnenju izpreobrnete, o čemer sem v naprej prepričan, Vaš zvesti:

S. M.

IV.

Dragi prijatelj!

Naj začnem zopet z Vašim častitim morilcem. Čudno, da se njegova podoba meša v najina pisma že od početka. Obsodili so ga Vam. Revež — bi rekla. Toda ne vem, komu: ali njemu, ki bo za trdnim omrežjem premišljeval posledice svojega dejanja; ali vam, ki ste v njegovi obrambi doživeli razočaranje . . . Gre življenje pač svojo pot in se kaj malo meni za teorije nas "pametnih" bitij . . .

In glejte: vsepovrh mi je pa hudo tudi zato, ker bom s tem le pismom tudi jaz morala sestiti za "sodniško mizo" in izreči sodbo —, ne v svojem imenu, tudi ne v imenu "javnega mnenja", ampak v imenu nekega višjega prava, ki pa ni muhasto in izpremenljivo, ampak mora imeti svoj podstav od nekdaj drugod . . . Od nekdaj drugod ima svoj domovinsko pravico in se zato ne da pregnati od nekaj teoretičnih domislic, pa naj bi te zvenele še tako duhovito in na videz prepričevalno.

Rekli boste, da sem zašla med filozofe in moraliste. Naj Vam povem, da sem se v njihovi družbi že od nekdaj dobro počutila in jim tudi verjela, dokler ni šlo zame! Ko pa je bilo treba prenesti verjetnost teorije na najin slučaj (spolna ljubezen contra prijateljstvo), sem mislila, da bo pač življenje z ozirom na naju napravilo izjemo; oziroma, da se življenska modrost pedagogov in poznavalcev življenja v najinem slučaju ne bo izkazala . . . Ko pa se je (o tem sem Vam že zadnjič pisala), so vstali naenkrat dotični možje v novem sijaju pred mojim duhom, in tako me zopet vidite v družbi filozofov in moralistov — ne morem pomagati.

Ne morem se izogniti, moram Vam odgovoriti kakor zahtevate: jasno in končno. Teško mi je pri srcu. Tudi jaz sem iskala druge poti, ki bi peljala iz najine zagate, a ne najdem druge kot je ta, da se potegne debela črta preko tega kar je bilo in se postavi visoka, neprodorna stena med naju. Da, prijatelj! Pred oltarjem sem javno in prosto obljubila zvestobo in jo mislim tudi držati. Boste rekli: "Če jo pa oni drugi ne drži!" Odgovarjam: Prisega je bila dana neki višji moči in oblasti. In tista Moč (pišem z veliko) živi in drži v posesti, kar ji je bilo izročeno. In to je tisto, kar me veže. To je neko višje pravo, ki ga mi nižji ne moremo izpremeniti. Ako bi za sodno mizo sedal posameznik, bi mi rekla: "Prijatelj, odstopi! Kako si lastiš pravico nad menoj, ko nisi več ko jaz!" Ako bi me sodilo le javno mnenje, bi se mu rogala v pest in rekla: "Danes si tako, jutri boš drugačno; pečakajmo torej do jutri!" Tako pa . . .

Naj Vam povem nek doživljaj, ki mi je prav te dni živo hodil v spomin. Nekeč sem bila navzoča pri sodniški razpravi, ko je sedela na zatožni klopi (v tem slučaju so ji bili dali eleganten stol) neka poštna uradnica. Obdolžena je bila poverbe. Ni tajila, le z melodičnim glasom, ki je šel do srca, je znala opisati nepremagljivo silo, ki da jo je prigurala k dejanju. Stegnila je pač roko po tujem denarju, a že tedaj da je imela namen, da o prvi priliki povrne vse, itd. Publika se je bila zbrala v poslušalnem delu dvorane zelo mnogoštevilno. Se razume: obtoženka je bila mlado elegantno dekle, v gotovih krogih precej znano . . . Nad glavami poslušavcev se je skoro vidno prelivalo sočutje do obtoženke. Pritrjevanje se je mestoma glasno izražalo — obtoženki seveda. Sodniki so sedeli mirno, in se ni dalo razbrati, ali vpliva nanje nastop obtoženke ali ne, in v kakšnem smislu. Tudi jaz sem bila med tistimi, ki so jo imeli v duhu za izgovorjeno. Samo po sebi umevno se mi je zdelo, da se je tudi za visokimi čeli sodnikov rodil že v naprej sklep: oprostitev. A kaj se je zgodilo! Potem ko so se sodniki posvetovali komaj pet minut, je predsednik razglasil obsodbo: eno leto strogega zaporja in izgubo pravic itd. Maloda nisem zavpila od presenečenja. Tako torej?! Vsa simpatija občinstva — nič! Vsi oklešano podani dokazi zagovornikovi — nič! Mirna, nepristranska pravičnost, ki se je bila zasedrila za resna čela sodnikov — vse! Tako mi je šla na živce tista obsodba takrat, da sem bila bolna teden dni. Danes, seveda, se svoji tedanji meh-koti smejem . . .

Kaj sem hotela reči s tem? Tu glejte razloček med "javnim mnenjem" in pravico. In se spomnite še svojega obsojenega morilca!

Pa to! Doslej sem težko prenašala svojo usodo, res! Toda, ako bi storila po Vašem: ali bi jo potem lažje? Doslej me je tolažila vsaj zavest, da držim obljubo in jo hočem držati; poslej bi morala zaničevati i samo sebe kot verolomnico . . . Gospod, ki pravite, da me ljubite: ali mi boste res privoščili še ta poraz?! Izkažite se kavalirja in mi ne pridite ne osebno ne pismeno pred oči, dokler —. Da, šele ko bom dobila jaz sive lase, Vi pa plešo na temenu in me boste slučajno kje srečali, me vstavite in mi povejte, kako tedaj mislite o takozvanem javnem mnenju. Upam, da se boste do tedaj Vi izpreobrnil k mojim nazorom. In če se boste: potem bi znala izpregovoriti med seboj tudi katero o — prijateljstvu. Dotlej pa zdravstvujte in ne zamerite prijateljici ki Vam je dala jasen odgovor. Takega ste zahtevali.

A. R.

Iz kraljestva luči in teme.

P. Hugo.

REV. JOS. ŠKUR — UMRL!

Kako sem osupnil, ko sem to zvedel. Na Rev. Kužnikovi novi maši v Clevelandu 26. maja sva pri slavnostnem banketu skupaj sedela. Visok, krepak, polnih lic, poosebljeno zdravje za katero sem ga zavidal. Pa pride v nedeljo 17. jun. iz Jolietu vest: Umrl je, danes so ga priporočili v molitev! Takoj nam je bilo jasno, da se je moralo kaj naglega zgoditi. In res, iz natančnejših poročil smo zvedeli, da ga je porabila "duhovniška bolezen" — kap. V četrtek ponoči 14. jun. ga je zadela na možgane. Še živega, a nezavestnega so v petek zjutraj našli in prepeljali v bolnišnico, kjer mu pa niso mogli več pomagati. V soboto zjutraj je izdihnil, ne da bi se zopet zavedel. Pogreb se je vršil iz njegove cerkve Marijinega Vnebovzvetja v torek 19. junija ob

obilni udeležbi duhovščine in ljudstva na Marijino pokopališče Sharsburg. Poslednje mrtvaške obrede v cerkvi je izvršil pittsburški škof sam. Rajni je bil rojen v Prosnedu v slovenski Benečiji. Tam je tudi študiral, gimnazijo v Portugruaro, bogoslovje pa v Vidmu, kjer je bil 16. marca 1907 posvečen. Potem je deloval po Beneški Sloveniji deloma po Goriškem, dokler se ni tik pred izbruhom svetovne vojne odločil za Ameriko. Semkaj je došel 10. nov. 1914. Naprej je bil nastavljen za pomožnega župnika pri sv. Jožefu v Jolietu. Dne 3. nov. 1915 je prevzel slovensko župnijo sv. Cirila in Metoda v Lorain, O. Od tod je prišel 23. okt. 1917. za slovenskega župnika k Mariji Vnebovzeti v Collinwood, O. Njegovo zadnje mesto pa je bila slo-

venska župnija Marije Vnebovzete v Pittsburghu, Pa. ki jo je prevzel febr. 1924. Dasi je obiskoval italijanske šole, je bil vnet slovenski narodnjak. Seve slovenščina mu je bila bolj domača, z izrazito beneško barvo. To se pozna tudi njegovemu slovenskemu katekizmu, ki ga je l. 1917 kot lorainski slovenski župnik izdal. A dokaz je kako pri srcu mu je bila tukajšnja slovenska mladina, sicer bi se ne bil lotil tega dela. Blaga duša je bil. Naš večni popotnik br. Antonin je kar prebledel, ko smo mu povedali, da je umrl. Ni mogel prehvaliti njegove prijaznosti in postrežljivosti, ki jo je vedno užival pri njem, kadakoli je prišel naokoli. Naj mu bo lahka svobodna tuja zemlja, v kateri gotovo rajši počiva, kot v zasužnjeni domači.

DUŠ MI DAJ, DRUGO VZEMI!

To je bilo življensko pravilo sv. Janeza Don Bosco. To je tudi življensko pravilo Rev. Leo M. Walsh župnika pri sv. Trojici in sv. Ani v Cincinnati, O. Obe te župniji so bile prvotno belih in še velike. A so obe polagoma postale črne. Rev. Walsh, kateremu so bile izročene v oskrbo, je posebno vspesjen misijonar med črnimi. V 16 le-

tih svojega pastirovanja je pripeljal v naročje katoliške cerkve 1500 črncev. Župnija sv. Ane šteje danes 1300 duš samih črncev. In kar je nekaj edinega, vsi ti so konvertiti Rev. Walsh. Vsem lahko po pravici reče sv. Pavlom: "V Kristusu Jezusu sem vas jaz rodil!" Ne vem, če je še kak drugi župnik na svetu, izvzamem misijonarje

po paganskih deželah, ki bi mogli kaj takega reči. Vsako leto ima do 100 katehumenov, ki jih pripravlja na sprejem v katoliško cerkev. Je pa obenem tudi specialist za vzgojo duhovniških poklicev. V šestih letih, ko je bil pomožni župnik med belimi, je vzgojil šest duhovnikov, dva še študirata, eden je pa kot bogoslovec umrl.

KAZEN IN MILOST

Most Rev. Edwin O'Hara, škof v Great Falls je imel letos duhovne vaje za duhovnike denverske škofije. Med drugim jim je povedal tudi sledeče resnično dogodbo, strašno a tolažljivo obenem: Eden njego-

vih prijatelj je obiskal Irsko. V Corcu je hotel kot veren katoličan opraviti sv. spoved. Pa vpraša hotelsko uslužbenko, kje je najbližja cerkev in kateri je najbolj znan duhovnik, pri katerem bi lahko opravil

svojo pobožnost. Ona ga napoti k Rev. Brownu in pristavi, da je on v zvezi z nekim čudežem. In res se je do njega obrnil. Po sv. spovedi ga duhovnik vpraša, kako je kot tujec v deželi hotel imenoma njega imeti.

Pa mu je povedal, kaj mu je hotelska uslužbenka rekla. Nato mu je Rev. Brown razložil, kako je prišel do slovesa, nekakega čudežnega otroka. Med svetovno vojsko, taka je bila njegova povest, sem bil vojak. A nisem bil katoličan, ampak praktični brezverec. Nekega večera sem se z dvema drugima tovarišema vajakoma, ki sta bila glede vere oba moje sorte, zmenil, da hočemo noč preveseljačiti. To smo tudi sto-

riili. Zjutraj smo se v dokaj okajenem stanju zibali proti domu. Pridemo do nekega Marijinega znamenja. Ustavimo se pred njim in strašen sklep je dozorel v nas — da hoče vsak en strel oddati v Marijino soho. Eden ji je s kroglo razbil glavo. Drugi ji jo je pognal v srce. Tretji, in to sem bil jaz, jo je ustrelil v noge. Kmalu za tem smo bili vsi trije poklicani v boj. Tistemu, ki je Marijo v

glavo ustrelil, je granata odtrgala glavo. Oni, ki jo je ustrelil v srce, je dobil kroglo v srce. Meni, ki sem jo ustrelil v noge, je bil gleženj prestreljen. V bolnišnici sem imel dosti časa o vsem tem razmišljati. In njega vspeh tega razmišljanja je po božji milosti in Marijini dobroti bil, da sem postal katoličan in katoliški duhovnik. — Res, kazen, očitna kazen, obenem pa za Browna velika milost.

RAZSTAVA BREZBOŽNE PROPAGANDE

Da se satanizem ruskih brezbožnikov, zabrisati zadnjo sled vere, ni še prav nič unesel, nam priča razstava njih propagande, ki so jo otvorili. V Zuerichu (Švica.) Niso je otvorili bolševiki, da bi delali propagando za svoj peklenski cilj, ampak so jo priredili protibolševiki, da bi ljudem vsaj nazorno vbili v glavo, kaki rešitelji bednega človeštva se skrivajo pod komunistično firmo. Morda jim bo to oči odprlo, če jih z besedo ni moč prepričati, kaka zver je komunizem. Stopi-

mo v tisti oddelek razstave, kjer je videti nazorna propaganda sredstva, katerih se poslužujejo za zastrupljenje s protiverskimi bacili. Galerija tozadevnih propagandnih slik je ena sama strašna veriga bogokletstev. Tu vidite sliko predstavljajočo Kristusa, ki devlje na delavca težko sedlo, da ga bo kapitalist lahko zajahal. Tam vidite drugo sliko Kristusa na tajni konferenci s kapitalisti, kako naj delavstvo le še hujše pritiskajo in brezsrčneje izžemajo. Zopet tretja

slika predstavlja cerkev kot psa čuvaja pred vrati kapitalista. Še druga slika kaže grdega psa krvopija, s papeško tiaro na glavi, ki dehti po krvi. Takih in podobnih nazornih podob, ki po vsem svetu vžigajo med zatiranimi delavskimi masami sovraštvo do Boga in cerkve, je vse polno. Kdor tem hijenam podaje roko v spravo, jo pač proži gadu. Pomilujemo našo "Gods country," da — "Božjo deželo" je bila tudi s tako slepoto udarjena, ki jo bo sigurno še drago plačala.

JAPONSKI DIPLOMAT KONVERTIT

Prošlo binkoštno nedeljo je v Fribourgu (Švica) prestopil v katoliško cerkev tajnik japonskega poslanštva v Bernu Mr. Kawamura. Krščen je bil v kapeli tamkajšnjih patrov maristov in si izbral ime sv. Frančiška Ksaverija. Takoj nato ga je fribourško-lozanski škof Msg. Besson birmal. Mr. Kawamura izhaja iz stare, pro-

minentne družine stolnega mesta svoje domovine-Tokya. Tamkaj je dovršil vseučiliške študije in se posvetil diplomatski službi. Njegova žena je nunska gojenka. Konvertirala je že kot 17 letna deklica. Vendar ni ona neposredni vzrok njegove spreobrnitve. Mr. Kawamura se je pogosto mudil v Fribourgu, kjer je ognjišče švicar-

skega katoliškega preporeda. Zahajal je k raznim bogoslužnim vajam v tamkajšnjo stolnico, kjer se cerkveni obredi posebno lepo vrše. Ti so ga globoko ganili in mu zorali dušo za sprejem katoliške vere. Zdaj se misli odpovedati diplomatski službi in se kot apostol-lajnik vrniti v svojo domovino. Ima šele 33 let.

JAPONSKO KAVALIRSTVO

Poročali smo že, da je japonski poslanik na Poljskem Mr. Kawai s celo svojo družino prestopil v katoliško cerkev. Kma-

lu nato je umrl. Tamkajšnji papeški nuncij, Msg. Marmaggi, je bil v prijateljskih stikih z njim, ga sprejel in mrtvega

pokopal. Ko je paganska japonska vlada o tem zvedela, se mu je po zunanjem ministru Hiroti uradno zahvalila za

ljubav, ki jo je izkazal njene-
mu diplomatu. To je kavalir-
stvo, ki bi ga v takem slučaju
evropske vlade ne poznale.
Sploh Japonci niso kaki div-
jaki, kot bi si jih kdo predstav-

ljal, čeravno so z izjemo malo
procentov pagani. Katoliško
cerkev čaka med njimi še lepa
žetev. Vedno številnejši so, ki
se je oklepajo in to celo iz naj-
višjih krogov. Tako je prav za-
danje čase stopila v samostan

karmeličank, ki so se pred krat-
kim tam naselile, grofica Ogo-
machi, ki je v daljnem sorod-
stvu s cesarsko rodbino. Njeno
samostansko ime je S. Elizabe-
ta od sv. Trojice.

KONFITEOR STAREGA LIBERALCA.

Dr. Karel Kramar, bivši če-
hoslovaški ministerski predsed-
nik, je bil svoj čas splošno znan,
radikalen liberalni prvoboritelj
in svobodomislec. Dolga živ-
ljenska skušnja, zlasti burnih
povojnih let, ga je pa zmodrila
in streznila. V nekem svojem

članku o moralni krizi, s posebnim
ozirom na zločinstvo, je gle-
de vere sledeče izjavil: "V težkih
časih kot so ti v katerih živimo,
mora vsak, ki trezno misli, pri-
znati, da je bil boj proti veri,
kakršnega so v naši deželi vodile

gotove radikalne organizacije,
usodna zmota, ki je ogrožala živ-
ljenske interese našega naroda."
Vsekako lepo priznanje iz ust
moža, ki je osivel v boju zoper
katoliško cerkev in bil svoj čas
tudi učitelj in buditelj sloven-
skih liberalnih kolovodij.

"NEMŠKO VERSKO GIBANJE".

Tako se imenuje organizacija
za uvedbo nove oz. stare german-
ske vere v Nemčiji. A ta vera
ni vsem dostopna. Njen član ne
more postati noben Jud, ne pro-
stozidar, ne črнец, ne jezuit ali
kak drugi "zagrizen" katoličan.
Strašno naivni ali zabiti morajo

Kot je todaj videti, je to gibanje
nekak prekuhan ameriški K.K.K.
biti poborniki tega novega ver-
skega gibanja, če mislijo, da bo
kak izrazit, "zagrizen" katoličan,
kamoli jezuit, silil v to duševno
bolno družbo, in se klanjal staro-
germanskim malikom. Zato pa
če je kak njen zapah nepotreben

je ta, pred jezuiti in "zagrizeni-
mi" katoličani. To je vera za na-
rod malikovavcev, ki se že danes
nad nemškim narodom bridko
maščuje in kaj pa še pride, kdo
ve. Morda se niso še nikoli nad
Nemčijo zgostili tako grozeči
oblaki, kot danes vise nad njo.

KOMUNIST, KI GA JE PAMET SREČALA.

Senor Enrique Matorra, bivši
generalni tajnik španske komu-
nistične mladinske zveze, se je
odpovedal komunizmu in pridru-
žil katoliškemu delavskemu sin-
dikatu v Madridu. V javnem
proglasu je podal razloge, zakaj
se je svoj čas pridružil komu-
nistom in zakaj jim je zdaj obr-
nil hrbet. Uvidel je, da je ko-

munizem s svojimi socialnimi ci-
lji za človeštvo usodna zmota.
Prava socialna načela zastopa le
katoliška cerkev. Kdor bi se ho-
tel o vsem tem natančneje pou-
čiti, tega Senor Matorra pozivi-
la, naj stopi z njim v stik, da mu
svoje prepričanje obširneje raz-
loži in dokaže. Kdo ve, če bo ke-

daj tudi našega Moleka in
Zaitza pamet srečala. Jaz dvo-
mim, pa magari, da poromata k
sv. Ani v Tunjice, kjer je za ve-
likim altarjem tako ozek prehod,
da bi morala z njo skupaj zade-
ti. Najbrž bi se rajši rakovski
vrnila, kot bi jo morala srečati.
Otepljeta se je kot bi med roječe
čebele zašel. Že vesta zakaj.

REDKA SLIKA.

Te dni kroži po vsem časopis-
ju redka slika, očeta in matere
sredi 21 otrok. To je družina Mr.
in Mrs. Make Latorra iz chica-
ške okolice. Ko je skupno obis-
kala svetovno razstavo, je jav-
nost postala nanjo pozorna. Pet
hčera je že pomoženih. Ostali so
še doma pri starših. Stanujejo v
dokaj prostorni leseni hiši. Kajti

oče in mati nista nikaka boga-
taša, ki bi jima ne bilo treba gle-
dati, koliko lačnih ust ima pri hi-
ši. Njuna last je samo ta hiša in
25 akrov zemlje za zelenjavo. To
pridno obdelujeta in on sosedom
pomaga pri oranju in obdelova-
nju polja. Seve, dokler ni bil še
noben otrok kaj prida za delo,
jima je šla trda. Zdaj nič ne

tožita in ne tarnata, dasi samo
štirje delajo in nekaj malega
služijo. Izvzemši tri mesece, ko
je bil on pri gozdni armadi za-
posljen, ves čas depresije ni
iskal kake državne podpore. Ta
patrijarhalna družina je pač živ
dokaz, kaj zmorejo krščanski
starši, če se zavedajo svojega
zvanja in žrtvovanja.

LIGA DOSTOJNOSTI.

Tako se imenuje nova organizacija, zasnovana od ameriških škofov. Njen namen je organizirati križarsko vojsko proti največjemu sovražniku, ki ogroža našo mladino in z njo bodočnost Amerike, proti pohujšljivim filmom, ki se iz Holywooda kot umazana reka vale po celi deželi in na debelo zastrupljajo mlada srca. Škofje so posamič in skupno že ponovno svarili pred tem sovražnikom. A brez spomina

vrednega vspeha. Zdaj so energično nastopili in proglasili kratkomalo bojkot vseh pohujšljivih filmov. Je bil res že skrajni čas za ta korak. Seve, bojkot na papirju še ni bojkot v dejanju. Škofi ga lahko napovedo. A da bo tudi učinkovit, morajo vsi katoliško misleči in čuteči starši poslušati svoje prave pastirje in ta bojkot pri svojih otrocih uveljaviti. Katere filme

bodo morali bojkotirati, jih bodo škofje po svojih glasilih sproti obveščali. Pred vsem bo treba "Ligo dostojnosti" po celi deželi organizirati in vse zavedne katoličane zasnovati zanjo. Organizacija se hitro širi po vseh škofijah. In celo iz konservativnih krogov drugovercev, protestantov in Judov, prihajajo izjave solidarnosti s katoličani v tem boju. Tako je upati, da bo plemenita akcija končno le uspela.

POŽARNA BRAMBA SAMIH NUN.

Poldrugo leto je tega, kar so redovne sestre v Ursbergu, Bavarska organizirale lastno požarno brigado, ki šteje točasno 70 članic, z vso potrebno opremo. Tudi poveljnica je sestra. Brigada ima posebni ambulančni oddelek, obstoječ istotako iz samih

sester. Prvič je nastopila letošnjega februarja, ko je v tamkajšnjem azilu sv. Jožefa izbruhnil požar. Bajse se je brigada svojo prvo skušnjo jako dobro prestala. Z usnjatimi čepicami na glavi in plinskimi maskami na obrazu je junaško in

spretno naskočila plamene. Vsega materialnega plena jim sicer ni mogla iztrgati, ker je pred vsem gledala na to, da ne zahtevajo kake človeške žrtve. Vse so rešila, dasi je zavod za duševno omejene deklice. In tudi požar so končno udušile.

AMERIŠKI PROTESTANTIZEM V KRIZI.

Razne krize razjedajo ameriški protestantizem. Pred vsem verska. Razcepljen je v nešteto ločin, ki jih družijo samo še krščansko ime. Še vera posameznih ločičnih je bujno pisana mešanica, zlasti vera pastorjev, ki bi morali biti njihovi stebri. Verski krizi se je pridružila še materialna. Pastor Rev. Evans je dognal, da je 85.000 protestantskih cerkva širom dežele, ki nimajo več nikomur služiti, dasi je istočasno na tisoče pastorjev brez službe. Razne sekte so se skušale zadnje čase druga drugi približati in zediniti, da bi z združenimi močmi lažje klubovale mnogoteri krizi. A do kakega pravega zedinjenja na skupni verski podlagi ni prišlo, ampak le do nekake zunanje zveze in še to le med nekaterimi. Ni čuda, da se je konservativno verskih protestantskih krogov začelo lotevati domotožje po Rimu in zedinjenju z njim. Neki pennsylv-

vanski protestant, Efrem Z. Gallaher, je v Johnstownske "Daily Tribune" priobčil daljše pismo, v katerem potrjuje to domotožje, in napoveduje zedinjenje z najstarejšo krščansko cerkvijo. A po njegovem se to ne bo zgodilo potom kake akcije od zgoraj, od strani škofov, bogoslovnih učenjakov in drugih posredovavcev v svilenih nogavicah, ampak po naravnem teženju, razvoju in razkroju. Protestantizem je že davno v razkroju. Nagon samoohrane bo v protestantskih verskih krogih ukresal željo po zedinjenju s katoliško cerkvijo. Predstavniki protestantizma bodo postavljeni pred izbiro, da ali sami ostanejo, ali pa slede ovcam, ki so boljše kot pastirji, v pravi hlev Kristusov. Katoliška cerkev v Ameriki s paznim očesom zasleduje razplet te krize v protestantizmu in se pripravlja, da ponudi mate-

rinsko roko onim, ki bodo pri njej iskali rešitve in zavetja. Sloveči jezuit in pobornik zedinjenja med angleškimi protestanti, Rev. Woodlock se zdaj mudi na predavateljski turi po Ameriki. Zadnjo nedeljo maja je v cerkvi sv. Frančiška Sal. v New Yorku o tem govoril. Med drugim je dejal: "Katoliška cerkev v Ameriki mora biti pripravljena in takoj pripravljena, če si noče naprtiti velike odgovornosti . . . Čas je tu, ko bo Bog Ameriki dal, kar je dal nam v Angliji. Dal vam bo številna spreobrnjenja po socialnem staležu in izobrazbi odličnih mož. Dal vam bo desetorice, dvajsetorice, stotine protestantskih ministrov" . . . Tako je govoril "Ligi sv. Pavla", katere namen je vračajočim se otrokom v naročje matere cerkve gladiti in ravnati pota, ki so često tako trnjeva, da marsikomu zastane korak, mor-da tik pred maternim pragom.

SLOVENEK — PRAVOSLAVNI MENIH.

“Kraljestvo božje”, glasilo “Apostolstva sv. Cirila in Metoda” v Ljubljani, poroča: “Gorazd Dekleva iz Ilirske Bistrice, roj. 1901 je kot uradnik državne železnice l. 1928 prestopil v pra-

voslavje. Leta 1932 je študiral na pravoslavni bogoslovni fakulteti v Belgradu in vstopil v meništvu. Letos je bil že posvečen za duhovnika. Deloval bo med Slovenci. Belgrajski listi so veliko pisali o njem in objavili nje-

govo sliko.” — Kakšno bo njegovo poslanstvo v Sloveniji, bo li misijonar, ali morda ustanovitelj pravoslavnega samostana, imenovani list ne ve povedati. To bo pokazala bodočnost.

JUDJE PROSILI KARDINALA ZAŠČITE.

Tudi Poljska ni več obljubljenaja dežela za Jude, kot je bila pod Avstrijo. Ponovno so bili proti njim že napravljeni pogromi. V strahu pred še hujšim je rabinarska unija poslala deputacijo h kardinalu Kakowskemu s prošnjo, naj javno protestira proti napadanju Judov. Kardi-

nal jim je odgovoril, da odločno obsoja vsa nasilja katoličanov proti Judom, kot tudi Judov proti katoličanom, ker je to v popolnem nasprotju s Kristusovim naukom in njegovimi zapovedmi. Povedal jim je pa tudi brez rokavic, da so Judje veliko sovraštva od strani katoličanov sami zakrivali in si je nakopali.

Ne sicer rabini in drugi pravoverni Judje, pač pa njih odpadniki, ateisti, svobodomiselniki, ki so voditelji ateističnega gibanja, zlasti potom tiska, kina in podobnih zastrupljivavnic. Naj torej izčistijo najprej svoje vrste, potem mu ne bo težko javno zastopati njih pravde.

KREMENIT KATOLIŠKI OČE.

V mestu Stechford, okraj Birmingham, Anglija, živi vojni invalid, Jakob Mihael Finlan s svojo družino, ženo in štirimi otroki. Družina je strogo katoliška. V mestecu je sicer katoliška župnija, ni pa katoliške šole. Kremenito katoliški oče je pa svojim otrokom na vsak način hotel priskrbeti katoliško šolsko vzgojo. Zato jih je pošiljal v sosednje, precej oddaljeno mesto. Ker je bilo še več drugih katoliških staršev istega mišljenja, so pri mestni upravi izposlovali šolski bus, ki je otroke vozil v

šolo. Kljub temu je Mr. Finlana to stalo na teden \$1.00. Invalidne pokojnine pa je imel na teden \$6.00. Med tem je domače mesto pozidalo svojo državno šolo, s protestantskim veroukom. Mr. Finlan pa svojega sinčka, ki je bil še šoloobvezen, ni hotel pošiljati v to šolo, čeravno bi temu ne bilo treba hoditi k protestantskemu verouku. Dejal je, prava šolska vzgoja mora biti skozi in skozi verska in za njegova fanta katoliška. Hotel je tudi njega pošiljati v sosednje mesto. Toda bus ni več vozil vsaj

šolskih otrok po znižani ceni ne več. Kakega dražjega prevoza njegova blagajna ni zmogla. Pa je otroka doma obdržal. Oblast ga je pozvala na odgovor. Izjavil je: “Dajte mi priložnost, da ga bom mogel pošiljati v katoliško šolo, kajti v vašo ga pošiljati je proti moji vesti. Tega ne bom naredil, če me tudi zaprete!” Obsojen je bil na \$5.00 globe, ali 7 dni zapora. Dejal je, da ne plača. Če so ga zaprli, poročilo ne pove, ker se je med tem javnost oglasila proti taki obsodbi vojne invalida.

INDIJANSKI KATOLIŠKI KONGRES.

Kot že več let, so katoliški Indijanci Chippeva plemena priredili svoj lastni katoliški kongres v Ballehub, Minn. Trajal je več dni. Kakih 800 Indijancev, z raznih strani Minnesote se ga vdeležilo. Zborovanja so se vršila prav po indijansko, pod velikim šotorom na prostem. Okrog njega je bilo postavljenih vse

polno manjših šotorov za vdeležence. Pri jutranji sv. maši ob 7. je večina vsak dan pristopila k sv. obhajilu. Druga sv. maša je bila slovesna z indijanskim govorom. Čez dan je imelo devet organizacij svoje seje. Med kongresom je 43 Indijancev, med njimi 8 odraslih, prejelo prvo sv.

obhajilo. Zadnji dan pa jih je duluthski škof Most Rev. T. H. Welsh birmal. Vsi ti so duhovni vnuki našega služabnika božjega Barage. Upamo, da se je tega kongresa vdeležil tudi kateri naših indijanskih misijonarjev ter pričujočim položil na srce zadevo njih apostola in očeta — Baragovo beatifikacijo.

Roža pasijonka.

Vtisi iz Konnersreutha. — Nadškof dr. Karel Kašpar.

(Dalje)

D) V PETEK OD ŠESTIH DO SEDMIH ZJUTRAJ.

PRED šesto uro smo šli z gospodom župnikom in mos. Doskočil-om v cerkev, kjer sem z veseljem sprejel ponudbo gospoda župnika, da podelim Reziki sveto Rešnje Telo Gospodovo. Gospod župnik me je opozoril, da me bo morda zgrabila za roko. Odlomil sem od svete hostije

prav neznamen kosček, ker ne more požirati. Šli smo potem z lučjo na njen dom, oddaljen kakih dve sto korakov. Pri našem prihodu je sedela pogreznjena z razpetimi rokami v videnje (ekstazo). Ako ni bilo prej nobene druge, bi bila to:

17. SLIKA.

Od obeh očes, ki sta s krvjo preplepljeni, in prav do pod brade ima za dva prsta široke proge prisušene krvi. Tudi oblačilo nad srcem je bilo okrvavljeno v premeru kakih treh prstov. O nas ni vedela ničesar. Ignorirala je tudi naše molitve. Kakor hitro pa sem vzel med prste kosček presvetega Rešnjega Telesa, droben delec sv. hostije in rekel: "Ecce Agnus Dei" (glejte Jagnje božje), se je dvignila in, kakor bi bila od veselja opojena, vzkliknila: "Moj Zveličar, moj Zveličar," tako, da sem se bal, da ne bi v svojem koprnjenju in hrepenenju skočila iz postelje.

In zdaj sem bil priča, kake grozne težave ji je povzročalo požiranje. Ni in ni mogla požreti niti prav neznamnega kosčka svete hostije; kar bal sem se, da se ne bi zadavila. Opazoval sem tri večje mukepolne poskuse zavžitja. Naenkrat pa se je njeno telo zdrznilo, obličje se ji je razjasnilo, in Rezika se je znašla v četrtem stanju. Nekoč je župniku razlagala: "Kadar Zveličar vidi, da ga ne morem zaužiti, tedaj mi pomaga in — že je v meni." Ob drugi priliki je rekla, da je po svetem obhajilu v njej kakor v tabernaklju.

Župnik jo je potem vprašal, ali more mati iti sedaj k sveti maši. Spočetka se je nekoliko branila, češ, da potem ni nikogar doma, da je oče bolan; nato pa je rekla, naj stori (župnik), kar hoče. Na njegovo opombo, da odide mati prej iz cerkve, pa je odvrnila: "Ne, tega ne, naj ostane pri celi sveti maši."

Prej je prosila župnika, da bi bili ljudje z ozirom na njeno pljučno vnetje (morda radi težkega dihanja) od njene postelje čim dalje, tim bolje.

Medtem ko je župnik odšel, da opravi sveto mašo, sva ostala z mons. Doskočilom sama pri Reziki. Čez kakih pet minut je njena blaženost prenehala in slišala sva jo vzdihovati: "Zveličar, moj Zveličar!" Ko sem ji dal blagoslov, se je vsa

hvaležna nasmehljala: "Herr, goderle" — "Gospod, to je dobro."

Kaj bo pač še trpela Rezika do devete ure?!

Ker je bil Kristus Gospod neveljavno obsodjen, je bil zgodaj zjutraj znova sklican judovski veliki zbor, ki je Zveličarja naravnost vprašal: "Če si ti Kristus, povej nam!" Njegov odgovor jih je seveda zmedel: "Ako vam rečem, ne boste verjeli, in ako vas vprašam, mi ne boste odgovorili in me ne izpustili. Toda odslej bo Sin človekov sedel na desnici božje moči." — In znova so ga naskočili: "Ti si torej Sin božji?" In na njegov odgovor: "Vi pravite, jaz sem," so ga vnovič obsodili na smrt.

Razsodba pa ni smela biti izvršena brez odobrenja vladarjevega. In vstala je vsa množica in ga peljala pred Pilata. V sodno dvorano je bilo treba iti po 28 stopnicah iz belega marmorja, ki se zdaj hranijo v Rimu v Lateranu (Scala Santa, svete stopnice). Prišel je torej Pilat k njim venkaj in rekel: "Kakšno tožbo imate zoper tega človeka?" Razjarjeni so mu odgovorili: "Ko bi ta ne bil hudodelec, bi ti ga ne bili izročili." In šele, ko jim Pilat ni menil ustreči, so ga začeli tožiti, da zapeljuje narod, da brani cesarju davke dajati, in pravi, da je on Kristus kralj. Za prvi dve obtožbi se Pilat ni zmenil, ker je takoj spoznal njih neutemeljenost (vedoč, kako neradi prenašajo Judje rimski jarem). Na tretjo pa ni mogel molčati, ker bi utegnili njega samega obdolžiti in tožiti pri cesarju. Vprašal je torej Jezusa: "Ti si judovski kralj?" Toda Kristus Gospod ga mirno zagotavlja, da ni nikak hujskač. "Moje kraljestvo ni od tega sveta." Tedaj gre Pilat ven in izjavlja zbranim Judom: "Jaz ne najdem na njem nobene krivde."

Judje še bolj pritiskajo. Jezus pa molči. Tu pa sliši Pilat, da je Kristus iz Galileje, izpod Herodove oblasti, ki se je tiste dni mudil v Jeruza-

lemu zaradi velikonočnih praznikov. In Pilat ga je poslal k Herodu.

Herod se je zelo razveselil, ko je zagledal Jezusa; kajti že zdavnaj ga je želel videti, ker je mnogo slišal o njem in se je nadejal, da ga bo videl storiti kak čudež. Izpraševal ga je z mnogimi besedami, on mu pa ni nič odgovoril. Božji Zveličar — neskončno sveti — ne spozna tega razuzdanca in morivca za vrednega, da mu odgovarja. Zato ga Herod v svoji jezi in zlobnosti da v zasmeh ogrniti v oblačilo norca in ga pošlje nazaj Pilatu.

Pilat Gospoda znova proglašá za nedolžnega. V svoji strahopetnosti pa se začne umikati, boječ se, da ga ne bi Judje očrnili pri cesarju in ga spravili ob službo. Zato jim daje na izbiro: "Koga hočete, da vam izpustim: Baraba ali Jezusa, ki se imenuje Kristus?" Razbojnika, morivca Baraba postavlja v isto vrsto z nedolžnim Jezusom!

Bog sam svari vladarja-slabiča pred krivično obsodbo. Sel mu prinese pismo od njegove žene Prokule: "Nič ne imej s tem pravičnim, kajti veliko sem trpela danes v sanjah zaradi njena." Toda strahopetnost zmaga; kajti, ko Židje zahtevajo, da jim izpusti Baraba, zopet omahuje in vprašuje: "Kaj naj torej storim s Kristusom?" In takoj nato zaori grozni: "Križaj ga!" Pilat se še obotavlja, kakor vsak slabič: "Kaj je vendar huđega storil?" V svoji zaslepljenosti misli, da bo nemara le vzbudil v teh zakrknjenih ljudeh blaga čustva. Zato se odloči, da da Njega, ki ga je po-

novno proglašil za nedolžnega, bičati in potem — izpustiti.

Rimsko bičanje je bilo kruto, število udarcev ni bilo omejeno, obsojenec je bil razgaljen do ledij, včasih še dalje, privezan k nizkemu steburu, in mnogokrat ni ostalo na vsem telesu niti za nohet zdravega. Kako so pač ravnali šele z Jezusom?! To lahko sklepamo iz naslednjega: Po krvavem bičanju so poglavarjevi vojaki vzeli Jezusa v sodno hišo in zbrali krog njega vso četo. In so ga zasmehovali. Slekli so ga ter ogrnili s škrlatnim plaščem, češ, da je kralj; spletli so krono iz trnja ter mu jo zabili v glavo. Ta trnjeva krona ni bila ovita okrog glave, kakor se navadno označuje, ne, po Rezikinem videnju je bila kakor pokrivalo, s palico pribita na Zveličarjevo glavo. V desnico so mu dali trst, ki bi naj značil njegovo kraljevsko žezlo. In poklekovali so pred njim ter ga zasmehovali, govoreč: "Pozdravljen, kralj judovski!" Opljuvali so ga in mu vzeli trst ter ga bili po glavi.

Pilat se je zgrozil. V nespametni domnevi, da se ga bodo zdaj usmilili, jim ga pripelje ven in reče: "Glejte, človek!" t. j. glejte, saj ni več človeku podoben. — A vse zaman. Iz ust Judov se vnovič razlega: "Križaj ga!" In ko jim Pilat ponovno in slovesno izjavlja: "Jaz ne najdem na njem nobene krivde", mu prete s tožbo pri cesarju: "Ako tega oprostiš, nisi cesarjev prijatelj!" In Pilat? Izročil jim ga je, da bi ga križali.

Rezika vidi to v naslednjih prizorih:

18. SLIKA.

Nekako ob tri četrt na sedem se je dvignila, sedla in gledala srepo pred se. Spenja in vije roke. Začudeno zre v ospredje kaki dve minuti, nato klone na desno stran, ponavljajoč: "Zveličar, rada! Zveličar! rada (Te imam)."

Odrgrne nekoliko pernico in sede. Na moi

blagoslov takoj reagira: "Zveličar, rada! Zveličar, rada! Toda ah, jaz ti ne morem pomagati." — Čez trenutek: "Že gre" (er geht schon). — Ječi. "Zveličar, rada! — Ah, ah! Moj Zveličar! — Ječi. — "Zveličar, rada! — Ti veš, da me vse bode. — Ne morem več. — Zveličar!" —

19. SLIKA.

Zopet se je dvignila — srepo gleda na desno — nato klone nazaj.

20. SLIKA.

Znova je sedla. Vije roke. Vsak hip se obrača na levo. — Naglo steguje orke, kakor bi hotela nekoga objeti (morda, ko je bil Gospod Jezus privezan k steburu). Zopet vije roke. — Osuplo, prestrašeno pogleduje zdaj na desno, zdaj na levo, morda, ker vidi, kako rablji na obeh straneh tepejo, bičajo Zveličarja. Vije roke. Dolgo jih spenja. Sklanja glavo — morda zato, ker se je Gospod po krvavem bičanju zgrudil. — Kakor

bi mu ponujala roke v pomoč in — pada.

"Zveličar, rada!" — Segá si na desno ramo (kjer čuti bolečine od bičanja) in stoka. Dal sem ji blagoslov; takoj se je pomirila. Leta 1929. — teden dni po mojem odhodu — na veliki petek — so se v prvič pokazali na prsih in na hrbtu krvavi madeži od bičanja. Bolečine bičanja je trpela tudi že preje.

Odšel sem z mons. Doskočilom, da opravi

sveto mašo. Ko sem v zgodnjem jutru odlomil košček svete hostije, je bil ciborij poln. Pred sveto mašo sem bil naprošen, naj zopet konsekriрам nov ciborij sv. partikul, kajti v prvem je ostala samo še ena sveta hostija. In pri svoji sveti maši sem zopet podelil Telo Gospodovo kakim osemdesetim osebam. Tako milostipolno deluje Bog v Konnersreuthu.

Ob devetih sem bil zopet pri Reziki. V tem času so bile spuščene k njej tuje osebe, ki so se mogle izkazati z dovoljenjem škofijskega ordina-

riata v Regensburgu; tega dovoljenja pa ni mogoče dobiti brez predhodnega priporočila domačega škofa vsakega prosivca. In Rezikina oče in mati sta v tem oziru neizprosna nasproti komurkoli!

V Konnesreuthu se je mudilo prav takrat kakih dvestopetdeset oseb; med njimi ljudje iz Češke, od Pardubic. V sobico jih spuščajo po deset do petnajst za kaki dve do tri minute. Bili so dnevi, ko je bivalo v Konnersreuthu tudi dva do tri tisoč tujcev. — Dostop je zdaj omejen.

E.) V PETEK OD DEVETE DO ENAJSTE URE DOPOLDNE.

Rezika spremlja Zveličarja na njegovem križevem potu. Predno sem prišel, je bila:

I. postaja: Jezusa obsodijo na smrt.

II. postaja: Jezusu nalože križ na rame. Sedaj doživlja:

III. postajo: Jezus pade prvič pod križem.

21. SLIKA.

Rezikin beli robec na glavi je ves krvav, zlasti ji teče kri iz osmih ran (tudi nad senci), kamor se je zapičilo trnje. Pri kronanju (okrog osme ure zjutraj) je slišala zasmehljive aramejske klice: Salem malka (je) hudhaje (zdrav bodi kralj judovski), salem Mešiha (zdrav bodi Mesija), salem rebhutha (zdrav bodi, veličanstvo). — Kdaj in kje se je učila orientalske aramejščine, ki so jo takrat v Jeruzalemu govorili?!

Iz obeh oči ji teko potočki krvi, ki se združujejo pod brado, roke in srce krvave, in ko Jezus vzame križ na ramo, krvavi tudi to, dokler kri ne pronikne tudi skozi nočno obleko. Ko pa Kristus Gospod nastopi križev pot, curlja kri tudi iz nog...

Kako bridko — boleče in žalostno je videti Reziko, a kaj šele — božjega Zveličarja! "O vi vsi, ki greste po poti, samo pomislite in pogledjte, če je katera bolečina, kakor bolečina moja!"

Navzoči duhovnik jo je vprašal, zakaj imarano na levi strani, dočim jo je imel Jezus na desni. Odgovorila mu je: "Prazno, odvišno vprašanje. Zveličar že prav dela." (Ist eine leere rage. Der Heiland machts zurecht.) — Sulico je vojak z vso silo porinil od desne strani v Jezusovo stran, da je prodrla do srca, iz katerega so se izlili zadnji ostanke krvi in voda. Zanimivo je, da se na Rezikinem srcu javlja rana kakor od izstopajoče, in ne od vbodene sulice.

IV. POSTAJA: SREČANJE Z MARIJO.

22. SLIKA

Rezika vije in krili z rokami. — Boleče se ozira na levo — zopet vije roke — zopet pogleduje na levo — "oh!" kliče bolestno — vije roke — usta ima skrivljena — "oh!" — zopet krili z rokami — razpete roke klonejo na postelj in Rezika pada. Sega si na trnjevo krono — trnje jo zbada. — "O Zveličar!" — Od bolečin grebe po pernici. — Dviga glavo od zglavja, ker čuti, kako se ji trnje zadira v glavo. —

Marija je šla z Janezom in ženami, kakor mi je zvečer po peti uri pripovedovala. — Mariji se je posrečilo, da se je mogla približati Gospodu.

Rezika je slišala, kako je rekel Mariji: im nu (moja mati.)

Ob tej priložnosti nam je podrobno in silno naglo opisovala celo pot na Kalvarijo — ulice — hiše.

Župnik je prinesel v bližino njene rane podarjeni mu ostanek svetega križa. Takoj je reagirala, občutivši veliko bolečino; podobno, ko ji je kanadski škof približal svoj pektoral, v katerem ima ostanek svetega križa. Znova sega na krvavo desno ramo, kjer mnogo trpi.

V. POSTAJA: SIMON CIRENEJSKI.

23. SLIKA.

Rezika se je zopet dvignila. Krili z rokami. Potem neprestano maha z levo roko, kakor da hoče

nekoga priklicati k sebi. — Vije roke. — Pada.

"F, f, f" stoče — zopet si hoče izvleči trnje.

— "Ah, ah — o, o" — tarna. — Levico si je položila za glavo, a je takoj začela bolešno kričati, kakor otrok, če se rani (dotaknila se je trnja). Župnik je priskočil in ji roko položil na prte. In

Rezika? Genljiv in nepozaben pogled! Kakor otrok je vzela "zbodeno" levo roko v desnico in jela pihati vanjo. — Nato zopet kliče: "Zveličar, rada! — Zveličar, rada!"

24. SLIKA.

Znova je sedla. Z odporom se obrača na levo — krivi obraz — spenja roke — pada!

Zdi se, da s tem izraža, kako slabo in nerodno je Simon nesel križ. V petek zvečer mi ni hotela ničesar pripovedovati o njem. — Pravi, da je nesel pod pazduho palico, ki je z njo porezal vejice (nemara oljčne). K sprevodu Simon ni spadal; bil je tujec — izgledal je drugače (kakor drugi). Z njim sta šla dva dečka; večji in manjši. Iz radovednosti so hoteli videti, kaj se godi. In Rezika je Simonu kimala, naj gre Zveličarju pomagat nesti križ. Simon ni hotel. Tedaj ga je nekdo od spreveda primoral. Bil je "ozlovoljen" (hat gemacht wildes Gesicht.) Ta bedak (Simon) je zmerjal in kričal. Zveličar se je obrnil, ga tako

bridko pogledal, da je Simon takoj bliže pristopil. (Nesel je križ na nasprotni strani nego Zveličar). Tudi mene je veselilo."

"Oh!" in se prime za desno ramo tarnajoč: "Oh, Zveličar!" — Krona jo boli. — "Jaz grem proč, jaz grem proč" (kakor da ne more gledati trpečega Gospoda.) "Zveličar, ti se ne huduješ?" — Silno tarna. — Odgrne nekoliko odejo. — Veliko trpi. — "Zveličar, ah!" — Bridko tarna: "oh, jejejejeje — Zveličar!" — Plaka. — "Oh Zveličar, oh Zveličar! To oblačilo je težko. Kakor da gori ogenj v meni! — ogenj — ogenj (bolečine)." — Ječi. — "Zveličar! ta ogenj!" — V tem se je dvignila:

25. SLIKA.

Vije roke — vidi celo trpljenje Gospodovo. Kakor da govori: ah, ah. — Spenja roke (Kristusa Gospoda zasmehujejo in surovo z njim ravna jo

kakor v prejšnjem prizoru). — Na to se zgrudi. — Prijemlje se za desno ramo. — "Ah Zveličar, Zveličar!"

VI. POSTAJA: SV. VERONIKA.

26. SLIKA.

Vije roke. — Bolešno zre predse. — Hoče pomagati. — "Oh, oh!" — Spenja roke. — Žalosten pogled! — Klone. — V odprtih ustih ima otekel jezik; težko diha.

V petek po pol šesti uri zvečer mi je pripovedovala, da je žena (Veronika) šla ven z deklico držéčo vrček z vodo. Deklica je bila mala, imela je dolgo beložolto obleko in čisto črne lase. Žena je bila bogata; imela je hišo. Zveličar jo je nekoč ozdravil (od krvotoka). Klicala je za njim; bil je večer. Apostoli so se hudovali. Bilo je tam

mного ljudi. Veronika se je prerila skozi množico ter se dotaknila Jezusovega oblačila; on se je k njej obrnil.

Ko je žena videla Zveličarjevo krvavo obličje, je odpela z ramen prt naramnik. (Arseltuch). — Kristus Gospod je naredil takole (dotaknil se je z obličjem pta in zapustil v njem svojo podobo) in ga ji vrnil. Žena je takoj šla z deklico domov. Pajčolan to ni bil. Judje niso imeli v obleki žepov in so nosili — tudi Zveličar — robec pripet na rami.

Proslava lurške Bernardke.

V Nevers, Francija, kjer je bila sv. Lurška Bernardka vzgojena in je kot redovnica umrla, so se vršile velike slavnosti njej na čast. Tri dni so vlaki bruhali romarje. Zbralo se jih je 40.000, med njimi 30 cerkvenih

dostojanstvenikov, nadškofov, opatov s pariškim kardinalom Verdierjem na čelu in nad 500 duhovnikov. V samostanski cerkvi je bilo ta dan branih 500 sv. maš. Glavna, pontifikalna sv.

maša kardinala je moala biti pod milim nebom, ker tudi prostorni samostanski vrt ni mogel sprejeti tolike množice. Tako Bog že na tem svetu proslavlja ponižne in priproste, kot je bila nekdanja Lurška pastarica.

Nedelja sonce družine.

J. O.

Sže kdaj opazoval, kako se družinski oče. ki ga njegov poklic ves teden loči od njegovih dragih, veseli nedelje? Si opazil, kako ga osrečuje zavest: jutrišnji dan bom lahko ves dan dan preživel v svetem miru s svojimi dragimi? Da, nedelja je sonce v družini. Tako je pač bilo še pred desetletji, ko smo bili mi odrasli še otroci. Je-li tako tudi danes? Ali se ni marsikaj spremenilo? Ali ne velja danes našim družinam očitek: Z nedeljo ravnate preveč lahkomišelnost?

Tistim katoliškim družinam, ki zaslužijo to očitane, pokličem iz groba podoba njih staršev in dedov. Ti naj jim pripovedujejo o nedeljski sreči, kakor jo je doživljalo v resnici katoliško ljudstvo.

V čem obstoji nedeljska sreča vsake družine?

Predvsem v tem, da so vsi doma lepo zbrani. Moderno življenje in delo loči vsaksebi veliko večino družin skozi celih šest dni. Delo in zaslužek morajo družinski člani iskati zunaj. Malo je ur, da bi bila družina skupaj zbrana. Razen tega vzamejo večerom ob navadnih dneh vso vabljenost skrbi in utrujenost in vsakdanje nadloge in sitnosti. Toda potem pride nedelja, ki prinaša mir, prazniško razpoloženje in počitek. Nedelja zopet združi razločene. Nedelja nudi posameznim družinskim članom možnost uživati blagodejno družinsko veselje. Brez tega veselja v nobeni družini ni prijetno. Kdor torej kvari družinam še nedeljo, greši zoper to, kar je v vsaki tudi najrevnejši družini najlepše, najmilejše, najvabljivejše. Nikjer ni nezadovoljnost in zagrenjenost ljudstva večja nego tam, kjer se družinam kazi nedelja z oskrunjevanjem, z onečaščenjem.

Družinski dan je nedelja, ker je dan zaupnih razgovorov staršev z otroci. Bolj ko druge dni je v nedeljo glas staršev miren, vspodbuden. Navadne dni, ob dnevih trdega dela, je očetov glas tudi doma nekam trd in raskav. Ta raskavost, ki jo povzroča boj za obstanek, se odraža tudi v očetovem stiku z njegovo rodbino. Prisrčnost in zaupnost v družinskem stiku stopa bolj v ozadje. A en dan v tednu pa prinaša ta božji dar nazaj — in to je nedelja. Tako postane nedeljski stik staršev z otroci najučinkovitejše vzgojno sredstvo. Kajti pravo nedeljsko razpoloženje odpira srca in jih med seboj zbližuje. Potem ni treba dolgega opominjevanja. Prijazna, vspodbudna beseda očetova, izgovorjena sredi nedeljske radosti, pade kot svetel žarek v otroško srce. In otrok čuti: danes so naš oče res atek in naša mati so danes zares mama.

Taka nedelja odpira potem otroku usta. Otrok bi često rad to in ono vprašal, blebetal, se razgo-

varjal. Toda ob delavnikih je to težko. Resen obraz staršev, utrujenih od težkega dela, zapira malčkom usta. Šele tedaj, ko pride krščanska nedelja s svojim svetim mirom in počitkom, ko je družina lepo skupaj zbrana, tedaj šele imajo starši čas in umevanje za otroško čebljanje, domisleke in igre, tedaj se odpira otroku nov svet. Tedaj šele more oče postati učitelj svojih dragih. V neprisiljenem razgovoru more otrokom pripovedovati svoje življenjske izkušnosti; njegove življenjske nazore podedujejo potem otroci kot doto. Premnoga čemernost in trpkost trdih vsakdanjih dni izgine potem sama po sebi.

To nikakor niso malenkosti ali neznatnosti! To so zdravi življenjski pojavi človeškega srca, kakor ga je Stvarnik ustvaril.

Zdaj razumete naslov tega članka: Nedelja je sonce družine.

V družini se mora otrok naučiti, kako mu je treba nedeljo posvečevati. Ako zahajata oče in mati zvesto in pravočasno v cerkev k službi božji, vršita že s tem velik del vzgoje. Skupna hoja staršev in otrok v cerkev k sveti maši, pridigi, krščanskemu nauku in drugim pobožnim vajam je v življenju otrokovem najsvetlejši trenutek v tednu. Tega otrok nikdar ne pozabi. Ako pa oče iz ničevih razlogov zanemarja tretjo božjo zapoved, nastane v otrokovi duši grenek boj. Otrok ve: Bog in cerkev božja zapovedujeta, moj oče pa, ki ga moram spoštovati kot namestnika božjega, se za to ne briga. Ta zavest zastruplja otrokovo dušo. Često sem gledal, obiskovaje šole, takim ubogim otrokom v njihove plahe oči. Oko otrokovo mi je samo govorilo, kako trpi radi tega notranjega razdora. Starši, ki tako brezvestno ravnajo, zastrupljajo otrokovo notranje življenje. Ko taki otroci izstopijo iz šole, so baš v nedeljo najbolj dostopni najhujšim nevarnostim.

Premnogi mladenič, marsikatero dekle mora po globokem padcu priznati: V nedeljo dopoldne sem bil, sem bila na zabavi s to ali ono družbo, v tem ali onem društvu. Mojemu očetu je bilo to vseeno, mati pa je menila, da to ni tako hudo. In takrat, ko se je stemnilo, me je zadela nesreča. Res je, moja krivda je bila, a še večja je bila krivda moje matere.

Premnogi otrok bo rekel veliki dan, poslednji dan plačila: "Bil bi na veke zveličan, ko bi bili moji starši ob nedeljah drugače ravnali."

Take starše prav posebno zadene poslednja kratka pridiga, ki jo je govoril božji Zveličar, ko je šel v smrt s težkim križem obdolžen, in ki se glasi: "Matere, ne jokajte nad menoj, jokajte nad seboj in nad svojimi otroki."

Način, kako starši ravnaajo z nedeljo, daje smer vsemu življenju njihovih otrok. Zato bodi sveta skrb vseh, da bo nedelja zopet sonce družine in vir blagoslova.

Ni dovolj, da smo v nedeljo zjutraj pri tihi sveti maši, potem pa ves dan posvečamo posvetnim veseliam in zabavam. To nam ne sme postati pravilo. Nasprotno, vsa nedelja mora imeti posvečen, svet značaj. Saj vsa nedelja pripada Bogu. Zato mora biti naše srce vso nedeljo v takem razpoloženju, kakoršno je potrebno za milost božjo. Samo tako bomo ohranili družinam nedeljski blagoslov.

Iz tega razloga je treba tudi omejiti društvene slavnosti in prireditve. Če pa po cele mesece vsako nedeljo sledi slavnost za slavnostjo, ako vsako nedeljo nebroj malopomembnih društev in

organizacij obhaja dan svoje ustanovitve, svoje jubileje in se vrše medsebojni obiski, ako se na ta način zanaša v mesta in celo v tihe vasice hrupno veseljačenje, potem to ni več pravo krščansko posvečevanje nedelje. Ni prav, ako Boga ob nedeljah potiskamo takorekoč v kot. Ni pravilno, ako cele mesece vsako nedeljo posvetimo pol jutranje urice Bogu, ves ostali del Gospodovega dneva pa žrtvu-jemo zabavam in veseliam. Na ta način človek plagoma posirovi in podivja. Posledice tega so navadno: nezmerno popivanje, predrznost in sirovost napram staršem in duhovnikom, grešna znanja in nesrečni grehi. Proti takim nevarnostim se morajo pametni starši resno in odločno boriti. V tem boju jih morajo podpirati katoliška društva mož in žena in katoliška mladinska društva. Njim ne sme nikdar veljati očitiranje: "Z nedeljo ravnate preveč lahkomišelnost."

Nespametna mati.

NEKEGA dne je obiskala dom Bosca, slavnega odgojitelja, svetega turinskega duhovnika kontesa D. L. s svojimi štirimi sinovi, proseč ga za sveti blagoslov. V razgovoru je vprašala kontesa: "Prečastiti, povejte mi še to, kaj bo iz mojih sinov?" "Izredne reči zahtevate od mene, gospa. Bodočnost pozna edino Bog." "Nedvomno. Pa vendar, blagovolite mi povedati nekaj vsaj v obliki želje."

Don Bosco stopa ob vrsti sinov, govoreč vsakemu posameznemu: "Iz tega bo postal general, drugi bo velik državnik, Henrik bo slaven zdravnik..."

Četrti sin je stal pred njim v pričakovanju preroških besed. Mati je v strahu čakala. Don Bosco položi desnico na dečkovo glavo in ga z vidnim veseljem opazuje.

"Kakšna usoda čaka tega?" vprašuje mati. "Ne vem, da li bo kontesa zadovoljna z njegovo usodo." "Samo blagovolite povedati, kaj se vam zdi. — Četudi samo za šalo." — "No torej, iz tega bomo napravili prav dobrega duhovnika."

Imenitna gospa se je neprijetno zdrznila. Dasi dobra kristjanka, je vendar živela v predsodkih svoje vplivne družbe. Smatrala je za nekaj nečastnega, imeti v družini duhovnika. Privila je dečka k srecu, kakor bi ga hotela obvarovati pred nesrečo in nevede vzkliknila: "Moj sin duhovnik! Naj ga Bog rajši k sebi vzame, nego da postane duhovnik!"

Don Bosco je ostrmel nad temi besedami. Vzravnaval se je ter se hotel, vidno užaljen in bo-

lestno zadet, odstraniti. V prvem hipu gospa ni umela, kako silno je žalila njega, ki je bil nosilec mašniškega stanu.

"Zakaj se hočete oddaljiti?" je vprašala v zadregi. Don Bosco je odgovoril: "Mislim, da nimam ničesar več opraviti z osebami, pri katerih je na slabem glasu tako krasen in vzvišen stan, kakor sploh more biti na zemlji, a prepričan sem, da bo Bog uslišal vašo žaljivo prošnjo."

Čez nekaj dni so zopet prišli k don Boscu prijatelji, sorodniki in dečkova mati sama. Prosili so ga in rotili, naj pride obiskat fantka, kajti njegovo stanje se z vsakim trenutkom hujša. Zdravniki boleznj ne morejo spoznati. Don Bosco je slednjič privolil, dasi nerad, in vstopil k mlademu bolniku v sobo. Ubogi deček je prijel Don Bosca za roko in jo poljubil. Potem pa je z otožnim in zasolzenim pogledom pogledoval zdaj Don Bosca zdaj zopet mater. Bil je pretresljiv prizor. Po daljšem molku skuša sin podati svojo shujšano roko materi: "Mamica, spomni se na one trenutke pri don Bosco; ti si . . . da, ti si . . . in Bog me res jemlje k sebi!"

"Mati, ko čuje to tožbo iz otrokovih ust, zaplaka in vzklikne: "Ne, dragi sinko, bila je ljubezen do tebe, ki me je silila tako govoriti. Moj sinček, živi, le živj iz ljubezni do svoje mame. In prosj Don Bosca, da te ozdravi."

Don Bosco je ganjen. A ne more nič drugega nego izpregovoriti nekaj tolažilnih besed. Blagoslovi bolnika in se poslovi. Sodba božja je bila nepreklicna.

Več duhovnikov.

Jan. Oblak.

BILO je v puščavi. Množice ljudstva so sledile Jezusu in poslušale njegove besede. Tako so hrepenele po duhovni hrani, da so pozabile na telesno hrano. Jezus vidi te trume ljudstva in reče učencem: "Množica se mi smili!" Sočutje ima z ljudstvom, da telesno trpi, a še bolj se mu smilijo množice, ker trpe njihove duše. Sv. Marko pravi na tem mestu (6, 34.): "Zasmilili so se mu, ker so bili kakor ovce brez pastirja, in jih je začel mnogokaj učiti."

Tudi še danes gleda vsevidno oko Kristusovo po svetu; vidi milijonske množice ljudstva, ki hrepeno po tem, da bi očistile svojo dušo krivd in greha; vidi milijone duš v temi paganstva in nevednosti, ki hlepe po luči božje besede; vidi blodče ovce, katerim pretila nevarnost, da ne poginejo duševne lakote in ubožstva; vidi mlade, gladujoče otroške duše, ki so lačne nadnaravnega kruha . . . Vidi to Jezus in iz glóbočine svojega ljubezni polnega srca kliče v svet: "A množica se mi smili." Hočem, da pridejo vsi k meni, da bo en hlev in en pastir. Žetev je velika, a delavcev je malo.

Salon v škofovski palači staromodnega sloga, tapete otrte, fotelji oguljeni, tlak shojen . . . Na stenah slike škofov . . . v sredi miza, za mizo škof, okrog njega njegovi svetovalci.

Glejte, povzame besedo škof . . . Prejel sem dopis, podpisan od sedemdesetpet družinskih poglavarjev, rodbinskih očetov, ki absolutno zahtevajo župnika v Herbiers.

Svetovalci pogledujejo drug na drugega.

— Podpisani zahtevajo celo abee Asselota . . . Jasno, da ne poznajo situacije; za abee Asselota, ki mu je štirideset let, ki je zdrav kakor dren in ima vojno hrabrostno svetinjo . . . že imam primerno mesto v . . . delavskem središču s tisoč prebivalci.

— In potem, Monsignore, ako daste župnika Herbier-žanom, bo takoj zahtevalo petdeset prav takih župnij istotako duhovnika.

— Že zahtevajo.

Župnije, v katerih je cerkev, župnišče, kateri hobčinski odbori so voljni nositi vse potrebne žrtve.

— Predvsem pa, kaj naj storim s Croissee-Betleau?, nadaljuje škof. Železnica tvori tu važno prometno središče.

— In Poterie, kjer je še ostala ena sama uboga redovnica, da ohranjuje pri življenju delo župnika, padlega pri Verdunu?

— Ni mogoče, podlegla bo naporu.

— Že podlega, Monsignor, v pravem pomenu besede podlega.

Svetovalci prihajajo na dan — drug za drugim — z novimi imeni novih krajev, gladujočih po duhovnikih, ki nujno prosijo — ki so pripravljene vse mogoče storiti in žrtvovati.

In znova listanje po seznamih . . . ah! brezupno! študirajo, tuhtajo, iščejo. Če bi bili slučajno pozabili na kakega starega duhovnika, ki je še sposoben za delo.

Toda, žal! Za petdeset in šest kategoričnih zahtev ima škof na razpolago samo štiri duhovnike, od njih sta bila dva v svetovni vojni zastrupljena s plini . . .

Kaj storiti?

In vidijo — kakor je nekaj Kristus Gospod videl — razsežna polja, valujoča v zrelem klesju. In ni ga, ki bi jih požel, ki bi zrnje v žrtnice spravil.

— Župan iz Herbiers je v obednici, pravi generalni vikar.

— Essartski tudi . . . in kastelan iz Sombreu in celo odposlanstvo kmetov iz Genettes, pove drugi.

Kaj naj storim? . . . ponavlja škof. Kako povedati deputaciji, da je četrtina mojih duhovnikov padla ali bila ranjena . . . da je bilo moje semenišče pet let zaprto . . . da so bili naši fondi konfiscirani . . . da nimam nikogar zanje . . . ? Ah! gospodje, kako je to žalostno zame . . . !

— V duhu vidim, kako se zapirajo cerkve . . . in kake cerkve! Ta biser iz trinajstega stoletja v Genttes . . . opatijska cerkev v Fraignes, kjer se je abee Viraux toliko žrtvoval . . . Naše šole, prepolne dijaštva, ki potrebujejo duhovnikov več nego kdajkoli. . . dobrodne ustanove in vse. . . Da, prosimo Gospoda, da pošlje delavcev v svoj vinograd . . . In škof skloni svojo belo glavo med svoje dlani . . . (Pierre l'Ermite.)

Nobeno pero ne more popisati, samo vsevedni Bog ve, kaka nesreča je to, župnija brez duhovnika: Cerkev brez daritve sv. maše, tabernakelj brez Najsvetejšega, grešniki brez spovedi, otroci brez verskega pouka, bolniki brez tolažbe sv. zakramentov, umirajoči brez Boga — — —

Sveti župnik Vianney je rekel: "Kaj mi pomaga hiša polna zlata, če nimam ključev, da bi hišo odprl. Duhovnik ima ključ božje zakladnice."

Prav je imel pokojni olomuški nadškof Stojan, ki je rekel: "Ako Bog hoče kaznovati narod, mu vzame duhovnike, ali mu da slabe duhovnike. Ni dovolj imeti mnogo duhovnikov, treba nam je svetih, gorečih duhovnikov, pravih pastirjev ljudstva.

Glasovi od Marije Pomagaj.

PO naših redovnih pravilih imamo vsake tri leta uradno vizitacijo. Izvrši jo po vseh provincijah in komisarijatih, ki so na vrsti ali vrhovni redovni predstojnik sam, ali pa po svojem delegatu. Letos je tudi naš komisariat na vrsti. Za vizitatorja je bil imenovan vrhovni prokurator reda Very Rev. Benjamin Rysinski, rodom Poljak. Zdaj vizitira tukajšnjo italijansko provincijo, nato pa pride vizitirat naš komisariat. S to vizitacijo so navadno združene razne preuredbe in spremembe osebja. A vse to se bo izvršilo šele tja avgusta enkrat, v sporazumu s provincijo materjo v Sloveniji, kateri je naš komisariat podrejen.

*

Za prihodnje leto so v našem komisarijatu na vidiku kar štiri nove maše. Seve, če ne pride kaj vmes. Dotični so letos prejeli dijakonat. So pa sledeči: Fr. Pij Petrič iz Joliet, Ill. a rojen in odrasel v Suhorju, Belokranjska. Fr. Gabrijel Estok iz Brooklyna, a rojen na Slovaškem. Fr. Marcel Marinšek iz Clevelanda, tu rojen. Fr. Leonard Bogolin iz Chicage, tu rojen. Prva dva

študirata bogoslovje pri poljskih frančiškanih v Green Bay, Wis. Druga dva pa v Mariboru, Slovenija.

*

Trije so letos dovršili modroslovje v Lemontu in pojdejo v bogoslovje. Ti so: Fr. Andrej Svete iz Forest City, brat Rev. Avgušтина Svete, pomožnega župnika pri sv. Janezu v Detroitu, Mich. Fr. Ciril Šircelj iz Sheboygana, Wis. Fr. Alojzij Medic iz Chicage, Ill. Vsi trije tukaj rojeni Slovenci.

*

Nekaj pravijo, da bomo tudi zibali in sicer trojčke. Za redovni novicijat so trije. A ker je to odvisno od Boga in od njih, zaenkrat nočemo z njih imeni na dan. Skrbi nam dela prostor. Če jih bomo hoteli spraviti pod streho, bomo morali pa tiste, ki so za bogoslovje, drugam poslati. V načrtu imamo čimprej urediti domače bogoslovje pri sv. Tereziki v Johnstownu, Pa. Potem se bo pa nam, ki smo za to študirali treba "mufati" iz Lemonta če ne bomo že prej kam drugam "premufani".

Z grička Asizij.

TAP, tap, tap, skrivnostno šumlja po listju dreves, malo preneha in zopet blagodejno porosi po razsušeni zemlji, ki hlastno posrka dragocene kapljice. Le žal, da so letos te skrivnostne muzike tako zelo, zelo redke. Prosim moramo in zopet prositi po besedah Gospodovih, "Prosite in boste prejeli, — vsega kar potrebuje te za dušo in telo."

*

Dne 25. junija je bil za griček Asizij dan duhovnih dobrot. Ta dan smo praznovale na duhovni način naš srebrni jubilej, našega prihoda v Ameriko. Lepo število sester se je vdeležilo te slavnosti. Od 17. junija do 23. junija smo namreč imele duhovne vaje, katerih se je udeležila večina starejših sester. — in tako smo imele lepo priliko slaviti jubilej. Ves dan je bilo izpostavljeno Presv. Rešnje Telo. Vso slavnost je vodil preč. p. Hugo. Sv. maša je bila s tremi duhovniki. Med sv. mašo je bil ganljiv govor. Preč. g. govornik je na kratko opisal zgodovino naših sester in na to opisal, kako nekako se bo čez 25 let obhajal zlati jubilej. Govoril je: da se bo

malo višje od sedanjega samostana vzdigoval prostoren samostan z akademijo, — od samostana proti desni bo vodil senčnat drevored h kapelici Lurške Matere Božje; na drugem gričku od Lurške votline se bo razprostiralo sestriško pokopališče. Priprosti grobovi s primernimi napisi bodo pričali, katere članice počivajo v tihi zemlji. Tja bodo hodile naše naslednice, pogledale bodo spomenike in napise, ter molile za blagor naših duš. Še malo na desno, in našle bodo pokopališče čč. očetov frančiškanov, ter si med seboj pošepetale, ta in ta Father je bil ob slavnosti srebrnega jubileja še med živimi, a sedaj ga ni več. Bog mu daj večni mir in pokoj," bodo vzdihnile in molile Očenaš. Da lepo je bilo, ko smo s petjem in molitvami slavile in hvalile našega Gospoda. Spomnile smo se pa tudi veselih in žalostnih dogodkov, ki smo jih preživele nekatere v 25. letih, druge 22, 21 i.t.d. Vse k največji časti Božji.

*

Naš dobrotnik Mr. Košnik nam še zmiraj oskrbuje barvo za gospodarska poslopja, tako tudi

Mr. Sever, ki nam jo pripelje s svojim samodrčcem. \$1.00, Mr. Stayer \$3.00, Mr. Omerzel \$2.00, Mr. Lepa hvala pa tudi našemu marljivemu barvaču Starc \$2.00, N. N. za jubilej \$5.00, Obitelj Kremesec \$14.00, N. N. \$5.00, Mr. Adamič \$1.00, Dobrotnik iz Clevelanda \$1.50, J.M.L. \$1.25. Mrs. Mr. J. Bratnik \$1.00, Mrs. Novak \$5.00, N. N. Kness \$13.00, Mrs. Trinko \$1.00.

Okrogle.

RAVNO PRAV

“Obsojeni ste na štiri nedelje. . .” — “To bo ravno prav. V delavnike tako nimam časa.”

VSE PRIPRAVLJENO.

“Mila moja, vse pripravljeno, da pobegneva. Iz Dunaja se peljeva v Friedrichshafen, odtod s Zeppelinom v Južno Ameriko, v Rio de Janeiro se bova poročila, v New Yorku bova telefonsko obvestila vse o najini poroki, v Cherbourg bova prosila, da nama odpuste in iz Pariza bova brzojavila, da nama pošljejo denar za pot nazaj domu.”

HUDO RAZŽALJENJE.

“S čim sem te pa razžalil?” — Tega več ne vem, to pa vem, da ti tega ne bom nikdar pozabil, kar si mi storil.”

ZDRAVNIKOV SVET.

“Gospod doktor, ali je tale tvor nevaren?” — “Nevaren na tilniku ravno ni, svetoval bi vam pa le, da ga imejte vedno pred očmi.”

PRESENEČENJE

“Moja žena ima jutri god. Imam presenečenje za njo.” — “Kaj pa?” — “Ona pričakuje kožuh, kupil sem ji pa (vacuum cleaner) sesalko za prah.”

KRITIK.

Mlad pisatelj je izročil slavnemu francoskemu igravcu M. rokopolis, ki je bil lepo s trakom prevezan, s prošnjo, da bi prebral in mu povedal odkritosrčno, kaj o igri misli. Minili so trije

meseci, pa nobenega glasu. Dvajsetkrat se je oglasil pri igralcu, pa ni dobil nikakega odgovora. Igralec se je hotel, sit vednih obiskov, pisatelja znebiti. Ko je ta zopet prišel, je rekel: “Prav, da ste prišli. Ravno sem bral vašo igro.” — “Kako sodite o njej?” — “Ali naj povem odkrito sodbo?” — “Me bo veselilo.” — “Igra kaže vaš talent, ima lepo vsebino, za naše razmere pa ni primerna.” — “Pa zakaj?” — “Saj vendar poznate značaj našega ljudstva.” — “Po tem pa ti dvogovori . . . Tudi potek je precej nejasen . . . razvozljanje situacije preneglo . . .” — “Po vaši sodbi je torej moje delo . . .” — “Kakor sem rekel “Kaže talent, za naše razmere pa ni.” — “Hvala za opazke in pouk, pa ne bom rabil.” — Nato je vzel spis, odvezal trak in pokazal začudenemu igralcu prazne, nepopisane liste . . .

PREVELIKA RADOVEDNOST.

“Mama, zakaj pa gre nevesta v beli obleki k oltarju?” — “No, od veselja!” — “Zakaj gre pa ženin v črni?” — “Vsaj tako nepotrebno ne vprašuj!”

V ŠOLI.

“Povej mi Tonček, kedaj se začne pomlad?”

Tonček: “Mislim, da kmalu, ker mama že pravi, da mora kupiti nov klobuk.”

ZLOBEN MOŽ

“To je že preneumno. Pepčku sem pela ves čas, da je lepo za-

spal; ko sem pa nehala, se je pa takoj prebudil.” — Mož: “Morda se je pa samo delal, da spi, da si mu nehala peti.”

IZ FIMLSKEGA SVETA.

“Kako vam ugaja Buster Keaton?” — “Kdo pa je to?” — “Kaj, Keatona ne poznate? To je vendar ta človek, ki se nikoli ne smeje.” — “No, no: to je kaj posebnega v naših mizernih časih.” —

V DANAŠNJI KRIZI.

Trgovec: “Kdo pa je pozvonil?”

Služkinja: “Berač”.

Trgovec: “Recite mu, naj malo počaka, bova šla vkup beračit.” —

IZ BOLJŠEVIŠKEGA RAJA.

Na komunističnem shodu poziva govornik: “Zasužnjena ljudstva, raztrgajte in odvrzite raz se okove svojih tiranov!” — “Tiho, tiho,” pravi sodrug, “da te rusko ljudstvo ne sliši.”

ŠKODOŽELJNOST.

Gost, ki mu je bila ukradena suknja: “Kdaj je pa odšel ta človek, ki mi je ukradel suknjo?”

Natakar (škodoželjno): “Ravno, ko ste se pritoževali pri šefu radi moje postrežbe.”

NJEGOV DELEŽ.

Na izletu sta šla v restavracijo. Ona izbira v jedilnem listu. Ko je gotovo, se obrne natakar na moža: “Kaj si pa želite vi, gospod?” — Nakar pravi žena: “Nič, samo račun dajte njemu!”

Zahvale in darovi.

ZAHVALE.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Pomočnici za premnoge milosti, ki mi jih je podelila že nešteto krat. Tisočkrat naj bo zahvaljena.

Mary Toleni, Willard, Wis.

Lepo se zahvaljujem S. Srcu Jezusovemu, Marijinemu Srcu in sv. Antonu za uslišano prošnjo.

Mrs. Burgar, Brooklyn, N. Y.

Dar za Ave Maria:

Mary Balantic \$1, F. Skulji 25c, N. N. \$1, Mrs. Svirgel 25c, Mrs. Archul \$2, Joseph Anzlovar \$1.50, Mrs. Kerč \$1.

Zahvalo:

Mrs. Burgar \$5, F. Cesar \$2, M. G. \$1.

Kruh sv. Antona:

Mrs. A. Tomsic \$1.

Za lučke so poslali:

Mrs. Fannie Cearr \$1, Mrs. J. Glivar 50c, Mrs. F. Kokel \$1, Mary Pasnikar 50c, N. N. \$1, C. Krže 50c, Mr. J. Bačnik 50c, Mary Tomazic 25c, F. Skulji \$1, Mrs. Selak 50c, Mrs. Blantic \$1.

Člani Apostolata sv. Frančiška so postali:

Alojzi Beclan \$10, Ursula Ogulin \$10, Mr. A. Klemenčič \$2, Mrs. Mary Jagic \$2.

Za sv. maše so darovali:

Mrs. Fannie Cerar \$3, Mrs. Briser \$1, Mr. in Mrs. Fraus \$1, Mrs. Stepanich \$1, Mr. J. Glivar \$1, D. Lesjak \$1, Mrs. Hudak \$2, Mary Ernest \$1, Mrs. M. Brodnik \$1, Mrs. F. Volfe \$1, Mrs. Dermeš \$1, Rev. Hijacint \$8, Mrs. Fifer \$2, Mrs. Perko \$1, Mrs. Dreshar \$1, Mary Zore \$1, Marg. Maggio \$1, Mary Tomazic \$1, Mr. F. Klepac \$1, Mrs. Dometrovich \$1, Mrs. F. Skulji \$1, Cecilia Remc \$5, Mrs. Selak \$1, Mrs. Balantic \$1, Mrs. Sredensek \$1, Mr. Jos. Muhic \$3; Mary Bluth \$1, N. N., Joliet, \$5.

V Gospodu so zaspali:

Katarina Peternel, Lorain, O.,
Katarina Rudman, Joliet, Ill.
Jos. Grosnick, West Allis, Wis.
Anton Ferdich, Joliet, Ill.

Chas. Krall, Cleveland, O.
Mary Blanchard, Denver, Colo.

Vsi so bili zvesti naročniki

Ave Marije premnogo let. —
Vsem naročnikom Ave Marije naj bodo v molitev priporočeni. Bog jim daj večni mir in pokoj.

V vsako hišo --- Sveto pismo!

Sv. Pismo je knjiga božja! Ni je knjige, ki bi jo smeli primerjati s sv. Pismom. Pa če že moreš katero knjigo imeti doma in jo prebirati, je to gotovo sv. Pismo.

Letos je 1900 let, kar se je godilo vse to, o čemur nam poročajo sv. evangeliji in Dejanja apostolov. Če kedaj, potem naj si v tem svetem letu vsaka hiša oskrbi sv. Pismo, vsaj evangelije in Dejanja apostolov.

V premnogih slovenskih naselbinah ni slovenske cerkve, ni slovenskega duhovnika in rojaki ne slišijo evangelijev leta in leta v slovenskem jeziku. Ta knjiga, ki se imenuje

“NOVI ZAKON, SV. EVANGELIJI IN DEJANJA APOSTOLOV”

vsebuje 541 strani, primerna žepna oblika. Ta knjiga naj bi prišla v vsako slovensko hišo v Ameriko. Zlasti tam, kjer nimajo slovenskih župnij in slovenskega duhovnika.

Stane s poštnino \$1.00

Naroča se na naslov:

Knjigarna Amerikanski Slovenec

1849 West Cermak Rd.

Chicago, Illinois

Naročite si pri AVE MARIA

MOLITVENIKE

SLOVENSKE

SVETA URA,

v platno vez.	\$ .90
v fino usnje vez.	\$1.50

SKRBI ZA DUŠO,

v platno vez.	\$ .90
v fino usnje vez.	\$1.50

KVIŠKU SRCA,

v platno vez.	\$ .80
--------------------	--------

SLAVA MARIJI,

v platno vez.	\$1.00
v fino usnje vez.	\$1.25
v najfinejši opremi	\$1.50

ANGLEŠKE

Child's Prayerbook.....	\$ .25
Key of Heaven.....	.50 do \$3.45
First Communion Sets.....	1.00 " 2.15
Vest Pocket Manual	.10 " 2.00
Ave Maria	.50 " 1.50
Manual of Prayers	1.20 " 2.20
Holy Name Manual	.28 in .55
Missals	2.00 do 4.50
Catholic Girls Guide	1.50 " 5.00
Young Men's Guide	1.65 " 5.00
My Prayer Book	1.25 " 4.50
Sick Call Set	3.00 & 7.50

STATUES ALL SIZES

MEDALS -- ROSARIES

Send 10 cents for postage.

Pošlji 10 centov za poštnino.

Koledar Ave Marije.

Naročniki so vsi prejeli koledarje. Res je. Toda morda imaš prijatelja, ki ni naročen na Ave Marijo. Kaj, ko bi mu povedal, da si naroči koledar. Še ga imamo v zalogi. Podvizaj se: v kratkem času bo pošel. Koledar lahko pošlješ tudi v stari kraj. Četudi je Ave Marija v domovini prepovedana, sporočajo nam vsi tisti, ki smo jim koledar poslali, da so pošljko v redu prejeli.

Phone Canal 7172-3

PARK VIEW WET WASH LAUNDRY CO.

FRANK GRILL

1727-31 WEST 21st STREET, CHICAGO, ILL.

JOSEPH PERKO

2101 WEST 22nd STREET, CHICAGO, ILL.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

Za pohištvo in pogrebe

Tisti, ki ste v Clevelandu in okolici, in ki pridete v Cleveland, se lahko v vašo lastno korist poslužite pohištva iz naše prodajalne. Pir nas je pohištvo kar najbolj zanesljivo in vredno zanj danega denarja.

Glavno prodajalno imamo na

6019 St. Clair Avenue,

podružnica pa je na

15303 WATERLOO RD., CLEVELAND, OHIO

Tudi tisti, ki se obrnejo na nas za pogrebna opravila, dobijo za manjše izdatke boljše postrežbo.

A. GRDINA & SONS

Za vsa podjetja velja glavni telefon

Henderson 2088